

DOXOLOGIA PENTRU ANIVERSAREA NAȚIONALĂ A ZILEI DE 25 MARTIE 1821 LA PATRIARHIE

Joi, pe 12/25 martie 2021, Patriarhia a organizat o Doxologie la catoliconul Bisericii Sfântului Mormânt pentru aniversarea a 200 de ani de la Revoluția din 25 martie 1821.

Doxologia a fost oferită ca mulțumire lui Dumnezeu pentru întărirea luptei poporului nostru pentru a fi eliberat din cei patru sute de ani de sclavie sub Imperiul Otoman.

După Doxologie, s-a făcut o rugăciune pentru odihna sufletelor celor care au luptat și și-au dat viața în această luptă sacră, căpetenii, generali, soldați simpli și mucenici naționali.

Doxologia a fost condusă de Preafericitul Părinte al nostru și Patriarhul Ierusalimului Teofil, avându-i drept împreună-slujitori pe Arhiepiscopii Aghiotafiți, Ieromonahii și Ierodiaconii, la rugăciune participând călugări și laici, membri ai Bisericii și ai Comunității Grecești, împreună cu Consulul General al Greciei la Ierusalim, dl Evangelos Vlioras și membrii Consulatului.

După Doxologie, în sala Patriarhiei, Preafericirea Sa a adresat această cuvântare:

„Trebuie să păziți credința voastră și să o întăriți, pentru că, atunci când am luat armele, am spus mai întâi „pentru Credință” și apoi „pentru Patrie!” (din discursul Mai-marelui Moriei Theodoros Kolokotronis la Pnyka, 13 noiembrie 1838).

Excelența voastră, domnule Consul General al Greciei Evangelos Vlioras,

Cinstiți Părinți și Frați,

Iubiți frați în Hristos,

Aniversarea de astăzi a zilei de 25 martie 1821 are o deosebită însemnătate, pentru că în anul în curs, 2021, se împlinesc două sute de ani de la evenimentul cel mai important din istoria modernă a Greciei, adică începutul Revoluției grecești din 1821.

Revoluția din 1821 constituie, fără îndoială, un punct luminos nu numai pentru istoria greacă, ci și pentru cea universală. Și aceasta pentru că, după cum spune Theodoros Kolokotronis, „Când am hotărât să facem Revoluția, nu am socotit câți suntem, nici câte care de luptă avem, ci a coborât asupra noastră a tuturor, ca o ploaie, dorința de libertate. Și clerul, și conducătorii noștri, toți ne-am înțeles cu privire la acest scop și am făcut Revoluția”.

„Dorința de libertate”, adică principiul libertății cel sădit în inimile și cugetele grecilor nu este altul decât principiul libertății în Hristos. „Stați tari în libertatea cu care Hristos ne-a făcut liberi și nu vă prindeți iarăși în jugul robiei” (Galateni 5, 1), spune dumnezeiescul Pavel. Era cu neputință ca acest principiu al libertății în Hristos să rămână în stăpânirea întunericului (Cf. Coloseni 1, 13), sub robia și tirania otomanilor.

Spunem aceasta pentru că înlăturarea jugului otoman de către luptătorii de la 1821 nu a fost un simplu act de eroism și sacrificiu de sine ci, mai ales, o imitare a mărturisitorilor dragostei lui Hristos. „Ridicat-ai oameni pe capetele noastre, trecut-am prin foc și prin apă și ne-ai scos la odihnă” (Psalmul 65, 12), spune Psalmistul.

Răscularea luptătorilor eleni a fost cauzată de imbolduri firești, adică spontane și curate, iar nu exogene, adică de clasă și politice. Aceasta o arată și deviza națională a marelui Moriei Theodoros Kolokotronis: „Acum se dă lupta pentru credința lui Hristos cea sfântă și pentru libertatea

patriei", precum și marea contribuție a Bisericii prin clerul ei în toate treptele lui. Egumeni și simpli monahi ai multor Mănăstiri s-au făcut pildă de ardere de tot. Ei s-au jertfit, udând cu sfântul lor sânge pomul libertății. „Libertatea și Elenismul sunt frați gemeni” spune poetul Giannis Ritsos.

Revoluția de la 1821 a dat la iveală personalitatea grecilor, marcată de valorile etice și spirituale ale cugetului elen-creștin care, după ce, vreme de patru veacuri, a îndurat insulta robiei, a condus în cele din urmă la goarna de eliberare a lui Riga Fereos: „libertate sau moarte”. Biserica, fiind întruparea cugetului elen-creștin, a constituit „centrul și rezultanta vieții naționale, nu ca o autoritate asupra poporului și ca o organizație ci ca o suflare și putere interioară care a dat viață trupului național, unind membrele lui prin credința comună și fortificându-i puterea”, după cum afirma cel întru fericită pomenire Mitropolitul Kozanei Dionisie, referindu-se la contribuția Bisericii la Revoluția din 1821.

Aniversarea din acest an a împlinirii a două sute de ani de la Renașterea Națională din 1821 nu trebuie privită doar ca o simplă amintire a unui eveniment istoric însemnat ci, mai degrabă, ca un izvor nesecat de putere dătătoare de lumină care strălucește sufletul și mintea tuturor celor ce doresc să cunoască adevărul sau, potrivit Sfântului Apostol Pavel, „pentru toți cei care voiesc să trăiască cucernic în Hristos Iisus” (2 Timotei 3, 12).

Cinstita noastră Obște Aghiotafită și Noi, ascultând cuvintele Apostolului Pavel: „ca fiind pe pragul morții, deși iată că trăim, ca niște pedepsiți, dar nu uciși, ca niște întristați, dar pururea bucurându-ne” (2 Corinteni 6, 9-10) și „știind în ce timp ne găsim, căci este chiar ceasul să vă treziți din somn” (Romani 13, 11), am coborât în Sfânta Biserică a Învierii unde, după datorie, am înălțat laudă de mulțumire și doxologie lui Dumnezeu cel în Treime la pomenirea Renașterii bine-credinciosului neam al Elenilor și a poporului nostru. De

asemenea, am adus rugăciuni pentru veșnica odihnă în Împărăția celor vii a sufletelor celor care pentru credință și patrie au luptat eroic și au căzut în lupta sfântă a bine-credinciosului neam al Elenilor Ortodocși mucenicește săvârșindu-se.

Pentru toate acestea îngăduiți-ne să ridicăm paharul și așa, cum se cuvine, să exclamăm:

Trăiască 25 Martie 1821!

Trăiască neamul bine-credincios și împărătesc al Elenilor Ortodocși!

Trăiască Grecia!

Trăiască Obștea noastră Aghiotafită!"

Consulul General a ținut de asemenea un discurs, redat mai jos în limba română:

„Preafericirea Voastră,

Înaltpreasfințiți Arhiepiscopi,

Cuvioși Părinți,

Dragi colegi,

Dragi studenți,

Doamnelor și domnilor

Astăzi se împlinesc 200 de ani de la momentul istoric al națiunii noastre, proclamarea Revoluției din '21, care a avut ca ocazie fericită înființarea statului grec modern și renașterea democrației în locul ei de origine.

În fiecare perioadă istorică, există un pol, un eveniment istoric care o marchează și devine un punct de referință pentru noi toți mai târziu. 25 martie 1821 este această piatră de hotar în istoria elenismului, a Balcanilor, a Europei,

deoarece grecii au luat decizia eroică de a se ridica, singuri împotriva multora, împotriva tiraniei otomane și de a revendica Libertatea cu sângele lor.

Prin urmare, este o onoare specială pentru Consulul General al patriei să se adreseze Venerabilei Frății Aghiotafite și Elenismului Țării Sfinte, cu ocazia celor două sute de ani de la Revoluția din 1821, o luptă pentru altare și vetre, un punct de referință și un simbol pentru națiunea greacă.

Era primăvară chiar acum două secole când elenismul a preluat armele sfinte pentru a-și revendica libertatea. Această măreție de neegalat a idealului grecilor i-a cuprins în ansamblu pe luptătorii obișnuiți și pe marinari, Sfântul Cler, negustorii și cărturarii. „Cu toții avem această patrie împreună, atât cei înțelepți, cât și cei neștiutori, cei bogați și cei săraci, politicienii și militarii și cei mai neînsemnați oameni”, a scris vocea conștiinței noastre colective, generalul Makrygiannis.

Semințele Revoluției au prins rădăcini mai întâi în zone îndepărtate de Grecia actuală, în Rusia și în Balcani, unde erau activi grecii liberi. Cursul, însă, nu a fost ușor. Martiriul lui Rigas și al colaboratorilor săi din toate părțile Hellenismului: Ioannis Karatzas (31 de ani, cărturar din Nicosia), Efstatios Argentis (31 de ani, negustor din Chios), Dimitrios Nikolidis (32 de ani, medic din Ioannina), Antonios Koronios (27 de ani, negustor din Chios), Theocharis Georgios Tourountzias (22 de ani, negustor din Siatista), Ioannis Emmanouil (24 de ani, student la medicină din Kastoria) și Panagiotis Emmanouil (22 de ani, fratele lui Ioannis), în Turnul Neboisa, o fortăreață de pe malul râului din Belgrad, [martiriul lor] a inspirat fondarea Societății Prietenilor din Odessa, care a răspândit semințele Revoluției.

Viziunea și așteptările pionierilor Revoluției, eroii cunoscuți și necunoscuți care și-au sacrificat viața în condiții inimaginabile pentru noi astăzi, au inspirat

elenismul aservit și toți iubitorii de libertate din întreaga lume, creând mișcarea filelenică care a șocat Europa și America. Merită menționat cazul primei țări care a recunoscut oficial Revoluția noastră – Haiti – , trimițând 100 de voluntari și un transport de 25 de tone de cafea lui Adamantios Korais, pentru a fi vândută la Paris, profitul urmând a fi folosit pentru a cumpăra arme pentru Revoluție.

Există nenumărate exemple de eroism și sacrificiu mai presus de datorie în timpul Revoluției noastre naționale.

Să ne gândim la lupta celor din Garda sfântă din bătălia de la Drăgășani, unul dintre cele mai emoționante momente din istoria Greciei, în februarie 1821, când soldații s-au jertfit, credincioși jurământului lor. Un exponat valoros din Muzeul de Istorie din Atena este uniformă neagră a unui soldat din Garda sfântă de la Drăgășani pe care a rămas imprimat sângele cu care luptătorul a altoit arborele libertății noastre.

Deci, repetăm □□pe bună dreptate pentru ei versurile marelui nostru poet Andreas Kalvos:

„Să nu plouă niciodată norul

Și vântul greu,

Să nu împrăștie

Pământul binecuvântat

Care te acoperă”

Preafericirea Voastră,

Înaltpreasfințiți Arhiepiscopi

Cuvioși Părinți,

Doamnelor și Domnilor,

Anul 2021 ne reînvie speranțele pentru descompunerea bolii infecțioase actuale. În același timp, pentru noi, grecii de pretutindeni, este încărcat cu un simbolism istoric suplimentar puternic.

Aniversarea a 200 de ani de la renașterea noastră națională ne invită să reflectăm la succesele și provocările vieții noastre naționale și să ne înarmăm cu curaj și perseverență pentru a răspunde provocărilor moderne bazate pe moștenirea care ne-a fost lăsată moștenire de lupta protagoniștilor eroici ai libertății noastre.

Aniversările noastre naționale nu sunt doar o ocazie de a sărbători trecutul, ci sunt puncte cheie care ne readuc în minte evenimentele care au forjat și modelat memoria istorică colectivă a grecilor de pretutindeni. Viziunea și valorile care ne-au inspirat luptătorii pentru libertate nu pot decât să ne inspire și să ne ghideze acțiunea astăzi. Viziune și valori care dobândesc un sentiment suplimentar de veșnicie pentru elenism, care este chemat astăzi, ca și atunci, să-și apere demnitatea națională și supraviețuirea.

Căci Țara Sfântă, Patriarhia Ierusalimului, ca parte integrantă a credinței noastre ortodoxe și a elenismului, a fost și rămâne un punct de referință, păzitor al valorilor morale și spirituale ale mucenicilor greci ortodocși din Țara Sfântă ca sursă de viață și speranță.

Aniversarea de astăzi subliniază disponibilitatea neclintită a grecilor de pretutindeni de a ne susține libertatea, independența și mândria națională, știind foarte bine că prețul libertății este întotdeauna ridicat și că țara noastră este binecuvântată pentru că există întotdeauna cei care vor plăti de bunăvoie acest preț.

Cu aceste gânduri, vă invit pe toți să strigăm:

Trăiască 25 martie 1821!

Trăiască Grecia!”

PRAZNICUL SFINȚILOR IOAN ȘI GHEORGHE HOZEVIȚII

Joi, 8/21 ianuarie 2021s-a prăznuit de către Patriarhie sărbătoarea Sfinților Gheorghe și Ioan Hozeviții.

Cu ocazia acestui praznic, Biserica (în special cea a Ierusalimului) îl pomenește pe Sfântul Ioan care a părăsit grijile pastorale ale Mitropoliei Cezareei Palestinei și s-a așezat pe valea râului Horat în locul de nevoință al primilor Părinți pustnici de aici, Zinon, Ilie, Enon, Ganeos și Promos. Datorită sfințeniei sale, a transformat Mănăstirea într-un centru monahal și a călăuzit duhovnicește mii de monahi. Biserica îl pomenește astăzi și pe Sfântul Gheorghe, originar din Cipru, care s-a nevoit în această Mănăstire și a restaurat-o după distrugerea ei de către perși în 614 d.Hr.

Datorită activității lor, cei doi Sfinți sunt considerați ctitori și întemeietori ai Mănăstirii.

Pomenirea lor s-a săvârșit prin privegherea de toată noaptea condusă de Preafericirea sa Părintele nostru Teofil Patriarhul Ierusalimului.

Egumenul și restauratorul Mănăstirii, Arhimandritul Constantin, l-a întâmpinat pe Preafericitul Patriarh și i-a adresat aceste cuvinte:

„Pe cei ce s-au nevoit la Locurile Sfinte, în Mănăstirea Hozeva, și săgețile diavolului cu totul le-au nimicit, în

cântări să-i lăudăm, pe înțeleptul Ioan și împreună cu el pe Gheorghe pe care îi punem înaintea rugători”.

Preafericite Părinte și Stăpâne și cinstita voastră Sinodie,

Sfinții Ctitori ai acestei Lavre, Ioan și Gheorghe Hozeviții, părăsind lumea, au venit în pustiu, în pământ pustiu, nelocuit și secetos, și, prin nevoința lor și prin curățirea de patimi, au dat lovitură de moarte vrăjmașului diavol chiar în mijlocul împărăției lui, adică în pustie.

Cu multă emoție ne amintim mereu cuvintele de Dumnezeu insuflate ale Părintelui nostru Antonie Ieromonahul, predecesorul smereniei noastre, adresate unui pelerin în anul 1991, despre viața monahală din pustie și despre Sfinții Hozeviți.

Între altele, Părintele Antonie spunea:

„Niciodată nu suntem singuri. Aici simți prezența Sfinților. Și simți multă siguranță... Alt har are Pustia și avem multă pace. Și suntem mereu optimiști!

Dumnezeu este cu noi, firește, atunci când suntem pe drumul lui Dumnezeu și când ne nevoim.

Mai întâi ne pregătim pe noi înșine și atunci vine Dumnezeu. Îl chemăm. Și Părinții de aici, firește, au multe să ne spună. Sfinții, prin viața lor, s-au făcut pilde, ne-au arătat moduri, căi prin care putem astăzi să dobândim ușor cealaltă viață, cea veșnică, viața care dăinuie, care rămâne mereu, și să dăm în schimb cele trecătoare pentru cele veșnice. Hristos este Adevărul, Calea și Viața, este totul!

Desigur, pentru mulți viața monahală este ceva ciudat, este o provocare. Cum e cu putință să stea cineva singur, fără condiții, fără patrie, fără rude, fără toate cele care astăzi par a fi sensul vieții... Și totuși, acolo unde este Hristos nu lipsește nimic...

O avem pe Maica Domnului aici, Ocrotitoarea noastră.

Și rugăciunile Sfinților, ale Sfinților Părinți! Pentru că ei ne-au arătat drumul, ei l-au biruit pe diavol prin viața lor, prin petrecerea lor, au fugit de lume cu totul, nu din ură față de lume, ci din dragoste față de lume... Și din dragoste pentru Dumnezeu... Aici se află Părinții. Se află cărțile Părinților, le deschidem, le citim și alegem...

Ori Hristos ori haosul!"

Astfel de cuvinte spunea atunci, Preafericite Părinte și Stăpâne, Părintele nostru Antonie și, aducând cuvintele lui în împrejurările de acum, în mijlocul cumplitei pandemii care chinuie întreaga omenire, dobândim nădejde, răbdare, pace și optimism, prin credința în Domnul nostru Iisus Hristos, Preasfânta Sa Maică, Sfinții Ctitori Ioan și Gheorghe Hozeviții și toți Sfinții.

Cu dragoste fiască vă urăm, Preafericite, bun venit și praznic binecuvântat!

Împreună cu Preafericirea sa au slujit Înaltpreasfințitul Arhiepiscop al Constantinei Aristarh și Înaltpreasfințitul Mitropolit al Elenupolei Ioachim. Au cântat monahii Mănăstirii și domnul Vasilios Goțopulos.

Înaintea Chinonicului Preafericitul a rostit această cuvântare:

„Strigați lui Dumnezeu tot pământul, cântați numele Lui; dați slavă laudei Lui” (Psalmul 65, 1-2), cântă Psalmistul.

Iubiți frați în Hristos,

Credincioși Creștini,

Harul Cuviosului Părintelui nostru Gheorghe ne-a adunat pe toți în acest loc sfânt din pustiul Iordanului, adică Hozeva, ca să înălțăm slavă lui Dumnezeu cel în Treime, la cinstita

pomenire a acestui Cuvios pe care l-a sfințit Domnul cel Care îi sfințește pe cei care Îl iubesc.

„Astăzi, născându-Se Iisus în Betleemul Iudeii și în apele Iordanului botezându-Se, Biserica cea din neamuri se curăță în chip tănuț și se îmbracă cu podoaba luminii. Adevărul a venit și Dumnezeu S-a arătat celor ce ședea în umbră, născându-Se din Fecioara ca să mântuiască neamul nostru”, cântă Sfântul Andrei Criteanul.

Cu această podoabă a luminii dumnezeiești a căutat cu dorire să se îmbrace Cuviosul Părintele nostru Gheorghe, ascultând de cuvintele lui Pavel: „căci de aceea și suspinăm în acest trup, dorind să ne îmbrăcăm cu locuința noastră cea din cer. Dacă totuși vom fi găsiți îmbrăcați, iar nu goi” (2 Corinteni 4, 2-3).

Această podoabă a Harului Noului Testament, adică a luminii lui Hristos, a aflat-o Sfântul Gheorghe în această pustie a Hozveii din preajma râului Iordan, unde „Domnul Dumnezeu nostru, văzându-ne goi, S-a arătat ca să ne îmbrace cu haina cea dintâi. De aceea Hristos S-a arătat, vrând să înnoiască toată făptura”, după cum spune imnograful.

La vestirea pocăinței de către Ioan Botezătorul, pustia Iordanului s-a transformat în Rai al noului Adam, adică grădina pocăinței și a înaintării și sporirii duhovnicești, unde mulțime de nevoitori a viețuit, „curățindu-și sufletele prin ascultarea de adevăr, prin Duhul Sfânt” (1 Petru 1, 22). Lavra de monahi înființată la Hozeva de către dumnezeiescul Părintele nostru Gheorghe a devenit sălaș al lui Dumnezeu unde cei care au dorit și cei care până astăzi doresc „mântuirea Domnului și cugetarea la legea Lui”(Cf. Psalmul 118, 174) cunosc „puterea și slava măreției Împărăției Sale” (Psalmul 144, 12). Și aceasta pentru că, potrivit Psalmistului, „aproape este Domnul de toți cei ce-L cheamă pe El, de toți cei ce-L cheamă pe El într-un adevăr” (Psalmul 144, 18). Potrivit Domnului nostru Iisus Hristos, „ce este născut din

trup, trup este și ce este născut din Duh, duh este” (Ioan 3, 6).

Tâlcuind aceste cuvinte ale Domnului, Eftimie Zigavinos spune: „Nu este trupească nașterea, ci duhovnicească... Așadar, nașterea trupească este simțită, iar cea duhovnicească este rațională și nu trebuie să se cerceteze prin simțuri ceea ce este rațional, nici să se cerceteze omenește ceea ce este dumnezeiesc”. Iar Sfântul Teofilact spune: „Nu devine Duh dumnezeiesc cel care se botează, ci, primind înfierea în Duh și harul și cinstea, se învrednicește a fi duhovnicesc.

Această înfiere în Duhul și harul și cinstea au primit-o atât Sfântul Gheorghe cât și cei care au continuat, după el, această luptă, precum Sfântul Ioan, Episcopul Cezareei Palestinei și Sfântul Ioan cel Nou Hozevitul, cel din România, care s-a nevoit în vremurile noastre, ale cărui Moaște nestricate și înmiresmate se află înaintea ochilor noștri. Aceștia, Cuvioșii Părinți Hozeviți, care au luminat prin minunile lor întreaga lume, strigau împreună cu Sfântul Pavel, cel care a străbătut cerurile: „Binecuvântat fie Dumnezeu și Tatăl Domnului nostru Iisus Hristos Cel Ce întru Hristos ne-a binecuvântat pe noi în ceruri cu toată binecuvântarea duhovnicească. Precum întru El ne-a și ales, înainte de întemeierea lumii, ca să fim sfinți și fără de prihană înaintea Lui mai înainte rânduinându-ne în a Sa iubire spre înfierea întru El, prin Iisus Hristos, după buna socotință a voii Sale” (Efeseni 1, 3-5).

Se bucură și se veselește Sfânta Biserică a Ierusalimului pentru că minunat este Dumnezeu prin ocrotirea Sa față de Sfinții Lui. „Minunat este Dumnezeu întru Sfinții Lui” (Psalmul 67, 36), cântă Proorocul și Împăratul David. Cu adevărat Dumnezeu îi arată pe Sfinții Lui biruitori ai morții și ai stricăciunii, după cum mărturisește și imnograful Sfântului Gheorghe spunând: „Toată desfătarea vieții ai defăimat, Părinte dumnezeiescule, pentru desfătarea și pentru slava cea cerească, căci cu pătimirea cea rea te-ai nevoit să

stingi cuptorul patimilor, cu lacrimile tale cele multe, Gheorghe, podoaba cea cinstită a sihaștrilor”.

Da, iubiții mei frați, Cuviosul Gheorghe toată desfătarea, adică îndulcirea pătimașă, trufia și luxul vieții, le-a defăimat pentru slava cerească. De aceea, împreună cu înțeleptul Pavel și împreună cu ceilalți Sfinți Părinți ai Hozevei, spune: „Acum Hristos va fi preaslăvit în trupul meu fie prin viață fie prin moarte. Căci pentru mine viață este Hristos și moartea un câștig” (Filipeni 1, 20-21).

Acest mare adevăr îl arată mărturia nemincinoasă a Moaștelor tuturor Părinților care au strălucit în această Sfântă Lavră.

Acest mesaj mântuitor al lui Pavel: „pentru mine viață este Hristos și moartea un câștig” (Filipeni 1, 20-21) îl adresează nouă tuturor Cuviosul Părintele nostru Gheorghe împreună cu toți Sfinții Hozeviți. Împreună cu imnograful să spunem: „Pe Dumnezeu Cuvântul cel din Dumnezeu Carele cu negrăită înțelepciune a venit să înnoiască pe Adam cel căzut rău prin mâncare într-o stricăciune, din Sfânta Fecioară negrăit întrupându-Se pentru noi credincioșii, cu un gând într-o laude Îl mărim”. Amin. Întru mulți ani.

Privegherea a fost urmată de masa mănăstirească.

Din partea Secretariatului General

ÎNALT PREASFINȚITUL

ARHIEPISCOP AL ANTHIDONULUI NECTARIE PERTICIPĂ LA AL NOUĂLEA CONGRES ȘTIINȚIFIC LA 200 DE ANI DE LA REVOLUȚIA GREACĂ

Cu binecuvântarea Preafericirii Sale, Părintele nostru Teofil Patriarhul Ierusalimului, Înaltpreasfințitul Arhiepiscop Nectarie al Anthidonului, Exarh al Sfântului Mormânt la Constantinopol, a reprezentat Patriarhia la al nouălea Congres științific internațional al Bisericii Greciei, cu ocazia împlinirii a 200 de ani de la Revoluția greacă, congres cu tema: „Aspectele economice ale luptei – Dobândirea și recunoașterea Independenței Greciei”, organizat pe 16 octombrie 2020. A vorbit despre Patriarhii Ierusalimului, Paisie și Dositei, și despre Tratatul de la Muntele Sinai și Tratatul *Ahtiname* al lui Omar Ibn Hatap, în cadrul expunerii de mai jos, în limba greacă, tradusă aici în limba română:

„Străvechea Patriarhie a Ierusalimului consideră o mare cinste invitația atât de amabilă venită din partea Sfintei Biserici a Greciei, de a participa la al nouălea Congres internațional pe care îl organizează și a cărui temă principală este Revoluția greacă din 1821.

În primul rând, doresc să transmit binecuvântarea și urările patriarhale ale Preafericitului Părintelui nostru Teofil al III-lea, Patriarhul Sfintei Cetăți a Ierusalimului și al întregii Palestine, adresate fiecăruia în parte, pentru reușita Congresului, și, în mod special, frățestile Sale salutări adresate Preafericitului Arhiepiscop al Atenei și al întregii Grecii, Ieronim.

Suntem convinși de reușita acestui Congres care va arăta grija și contribuția pe care de-a lungul anilor a arătat-o Biserica Ortodoxă față de neamul înrobit, mărturisirea de credință a mii de clerici și monahi, păstrarea conștiinței naționale și cugetul duhovnicesc independent al neamului grec.

Prezenta comunicare descrie în linii mari luptele a două mari personalități din istoria Ierusalimului: Patriarhii Paisie Lampardis și Dositei Skarpetis-Notara, precum și strădaniile lor în vederea învierii Imperiului Bizantin și a eliberării neamului.

A doua parte a comunicării se referă la Tratatul de la Muntele Sinai și Tratatul *Ahtiname* al lui Omar Ibn Hatap, ca izvoare ale privilegiilor Patriarhiei Ecumenice datorită cărora a supraviețuit neamul bizantin.

Încă din primele secole ale existenței sale, Sfântul Sion, maica Bisericilor, pe lângă celelalte daruri și însușiri ale sale, a avut și această misiune a apostolatului, a răspândirii credinței descoperite de Dumnezeu.

Astfel, în ziua Cincizecimii, a fost rostit mesajul mântuitor tuturor celor aflați în Ierusalim, pe limba fiecăruia, și, în continuare, Apostolii s-au răspândit în întreaga lume, potrivit poruncii Domnului, și au transmis buna veste tuturor neamurilor.

Dar nu numai atunci, ci și de-a lungul veacurilor, s-au îngrijit a păzi curată credința noastră Ortodoxă, atât prin Sinoadele convocate în Sfânta Cetate, cât și prin prezența lor. Au străbătut pământul de la miazănoapte la miazăzi și, prin predici și călătorii, având drept scop consolidarea etică și religioasă, și prin editarea cărților cu propria lor cheltuială, s-au îngrijit să nu fie denaturată adevărata învățătură de credință Ortodoxă, rânduiala și tradiția.

Cucerirea Palestinei de către arabi în anul 638, a adus asupra Bisericii Ierusalimului o perioadă de mari încercări care se

succedau una după alta.

Monahii greci erau prizoniți de către conducătorii cruzi ai țării, locurile de închinare erau părăsite, Bisericele erau aproape ruinate, Patriarhii trăiau din lucrul mâinilor lor și nu li se îngăduia nici măcar să-și săvârșească în mod liber îndatoririle religioase.

În mijlocul furtunilor și al nenumăratelor necazuri, Biserica Ierusalimului a străbătut veacurile până la cucerirea Palestinei, în anul 1517, de către sultanul otoman Selim I care a pus capăt stăpânirii mamelucilor și a luat în stăpânire Palestina, Siria și Egiptul. Acest fapt a constituit începutul unei noi perioade din istoria Bisericii Sionului.

După înlăturarea mamelucilor de către otomani, a fost înlăturat zidul care despărțea Palestina de spațiile greco-ortodoxe supuse otomanilor și au început să vină nestingheriți în Sfânta Cetate pelerini greci de pretutindeni. Unii dintre aceștia au sporit Obștea Aghiotafită care se împutinase, au fost urmași la Tronul patriarhal al Ierusalimului, arătând interes nu numai pentru păstrarea locurilor de închinare și a credinței Ortodoxe, ci și pentru sprijinirea neamului în aceste veacuri întunecate și pentru eliberarea lui de sub robia fiilor lui Agar.

De la începutul secolului XVI, Tronul Ierusalimului a fost ocupat de mai mulți Patriarhi înrudiți între ei, între care Paisie Lampardis (1645-1660), nepot al Patriarhului Ierusalimului Teofan.

Patriarhul Ierusalimului Paisie s-a născut în Dimițani la sfârșitul secolului XVI, din părinți bine-credincioși, Dimitrie și Vasiliki. Clasele primare le-a urmat în patria sa și încă de la o vârstă fragedă a fost trimis la Ierusalim de către unchiul său, Teofan, care l-a dat sub ascultarea Patriarhului Sofronie.

În timpul Patriarhului Dositei al Ierusalimului, Paisie a

slujit în Sfânta Biserică a Învierii, iar apoi s-a retras în pustia Iordanului unde se aflau, în perioada aceea, o mulțime de Mănăstiri înfloritoare. A viețuit mulți ani în pustie în neagoniseală, cu râvnă, nevoință și dragoste de adevăr.

Datorită vârstei înaintate, Patriarhul Ierusalimului Sofronie a renunțat la Tron după 29 de ani de patriarhat. Urmaș al său a fost ales ruda sa, Teofan III (1608-1644), care l-a trimis pe Paisie în calitate de egumen la Mănăstirea Galata din Iași, care aparținea Sfântului Mormânt. Aici a devenit duhovnic al Voievodului Vasile al Moldovlahiei.

Pe 15 decembrie 1644 a murit în Constantinopol Patriarhul Teofan și a fost înmormântat în Mănăstirea Născătoarei de Dumnezeu din Halkis lăsând în urma sa o amintire veșnică. Cu sprijinul Voievodului Vasile al Moldovei „care avea parte de bogăție și putere între suverani”, Paisie a fost ales Patriarh al Ierusalimului pe 23 martie 1645.

A fost hirotonit în Iași, la porunca Patriarhului Constantinopolului, Partenie, de către Exarhul Grigorie, Mitropolit al Larisei, Mitropoliții Varlaam și Anastasie ai Moldovei și Mitropolitul Leontie al Cassandrei.

Imediat după hirotonia sa, a plecat la Constantinopol și a primit de la sultanul Ibraim un firman cu privire la drepturile sale de Patriarh, iar apoi a călătorit pe uscat până la Ierusalim unde și-a preluat îndatoririle.

Paisie l-a vestit pe țarul Moscovei, Mihail, despre alegerea sa. Imediat după urcarea sa la tron, s-a îngrijit să țină legătură cu suveranul rus, nădăjduind să obțină astfel pe viitor ajutor și sprijin pentru Sfintele Locuri, dar și spre a pregăti terenul pentru a schimba soarta grecilor.

De altfel, la jumătatea secolului al XVII-lea, după dezamăgirile amare pe care le-au încercat din partea creștinilor din Apus, toții grecii, prin călăuzirea lui duhovnicească, și-au îndreptat atenția spre Rusia Ortodoxă și

și-au pus toată nădejdea în ea.

Așteptările din această perioadă sunt legate de războiul din Creta din 1645, pentru că toți considerau insula Creta și mișcarea ei de rezistență față de cotropitor ca un bastion pentru dobândirea libertății neamului.

Fermitatea evenimentelor din Creta a întărit voința grecilor de a duce lupta până la sfârșit pentru redobândirea libertății.

Semnele evidente ale slăbirii Imperiului Otoman, precum și semnele epuizării și slăbirii etice a supușilor greci, împreună cu legendele profetice despre revenirea neamului la slava din antichitate, au întărit credința și au înaripat nădejdea că se apropie vremea pentru un eveniment important care va schimba soarta grecilor.

Încă o dată grecii cred că lumea creștină liberă va arăta interes și compătimire față de drama lor, sprijinindu-i în lupta pentru libertate.

Patriarhul Paisie, după o scurtă ședere în Sfânta Cetate spre reglementarea problemelor legate de administrarea Bisericii, s-a întors în Constantinopol.

Aici a aflat de moartea Țarului Mihail și de urcarea la tron a urmașului său, Alexie, fapt care l-a mobilizat pe Patriarh să trimită l-a Moscova o nouă scrisoare pe 21 septembrie 1645, în care scria că Biserica l-a avut pe acesta drept „mare apărător, stâlp tare și cald ajutor”.

Patriarhul Paisie, care vizitase deja Moscova de două ori în anii 1636 și 1638 ca trimis al predecesorului său Teofan, putea înțelege marea însemnătate a Moscovei pentru întregul Răsărit Ortodox apăsător de amara robie. De aceea a hotărât să comunice cu suveranul Moscovei nu numai prin scrisori, ci și personal, efectuând vizite ca Patriarh, așa cum făcuse și predecesorul său Teofan. Astfel, Patriarhul Paisie, însoțit de

un mare număr de clerici și laici, s-a deplasat din Constantinopol spre Moldova și de aici la Moscova, unde a ajuns pe 27 ianuarie 1649, fiind găzduit în Mănăstire Țudov din Kremlin, iar pe 4 februarie a fost primit de Țarul Alexie cu deosebită cinste și a avut îndelungate discuții cu acesta.

În continuare, l-a vizitat pe Iosif, Patriarhul Moscovei și al întregii Rusii, și pe 2 martie a trimis o scrisoare Țarului prin care făcea cunoscut scopul vizitei sale: ajutor economic pentru Sfântul Mormânt și sprijin în lupta pentru eliberarea neamului aflat în robie.

Patriarhul Paisie se gândea că cazacii, care prin incursiunile lor îndrăznețe în spațiul Mării Negre îi atacau neconținut pe turci și pe tătari, constituiau o putere considerabilă care, la momentul potrivit, ar fi putut să dea lovitura finală turcilor, mai ales dacă se aflau sub protecția Moscovei.

La sfârșitul secolului al XV-lea, unele regiuni din stepele Ucrainei erau locuite de comunități de cazaci de felurite proveniențe care voiau să ducă o viață independentă, nesupusă ocârmuirii statelor căruia le aparțineau aceste terenuri, fără a refuza însă a oferi serviciile lor acestor state.

Cea mai importantă dintre acestea era Zaprozkaja (tabăra cazacilor aflată dincolo de Dnieper) care a apărut la mijlocul secolului al XVI-lea. În anul 1638 acești cazaci de la Dnieper, stăpâniți de polonezi, au pierdut o parte din privilegiile lor pe care le-au dobândit după trecerea a zece ani. În același timp, conducătorul lor Bogdan Khmelnickij a primit de la regele Poloniei Jean Casmir titlul de hatman. După aceasta cazacii s-au întors către ruși urmărind să se unească cu aceștia.

Pentru împlinirea scopului său, Patriarhul, care se afla încă în Voievodatele de la Dunăre, a luat legătura cu hatmanul cazacilor Bogdan Khmelnickij care l-a trimis în Moldova pe comandantul Siloujan Mouzelovskij pentru a-l însoți pe

Patriarh în Vinica din Lituania, iar apoi în Kiev și Moscova.

Principalul scop și planul Patriarhului Paisie erau anexarea Ucrainei la Moscova și, în continuare, punerea Moldovei sub protecția Țarului.

În același timp, Rusia, întinzându-și granițele până la Dunăre, devenea mai puternică prin unirea cu aceste popoare și ar fi venit în contact cu popoarele Ortodoxe aflate în robie. Cooperarea cu aceste popoare ar fi dus la nimicirea Imperiului Otoman și, în continuare, Patriarhul și-ar fi văzut în sfârșit liberă patria.

Stăpânit de aceste planuri și gânduri adânci, plin de entuziasm și patriotism, a luat legătura cu hatmanul Khmelnickij, a binecuvântat lupta cazacilor împotriva polonezilor, l-a îndemnat pe hatman să se pună sub protecția Țarului și s-a oferit să mijlocească pentru reușita acestui scop.

Hatmanul, împreună cu armata lui, l-a împuternicit pe Patriarh să mijlocească pentru a fi puși sub stăpânirea Moscovei de la care cereau ajutor în războiul împotriva polonezilor.

Ajungând la Moscova, Paisie s-a străduit, prin întrevederile sale cu demnitarii și cu Țarul însuși, să promoveze planurile sale.

Pe 29 ianuarie 1649 l-a vizitat pe Patriarh secretarul Dumei căruia Paisie, după ce l-a întrebat de sănătate și despre scopul călătoriei sale, i-a pomenit despre anexarea Ucrainei la Moscova.

La întrebările secretarului Dumei, Patriarhul Ierusalimului i-a dezvăluit că l-a auzit pe Bogdan Khmelnickij spunând că circhizii, după încheierea păcii cu polonezii, în colaborare cu tătarii din Crimeea, prin Moldova și Țara Românească, aveau să pornească împotriva turcilor.

Pe 4 februarie 1649 Țarul, în prezența boierilor și a dregătorilor Curții, avea să-l primească în sala de aur a Tronului pe Patriarhul grec care, în cuvântarea sa, l-a numit pe Alexie moștenitor al Tronului Marelui Constantin și l-a îndemnat să-i izbăvească pe greci, ca un alt Moise, de jugul turcilor.

În Moscova însă Patriarhul grec nu a primit dorita protecție care privea realizarea planurilor sale pentru eliberarea patriei.

Mai ales cu privire la tema cazacilor, poziția ocârmuirii ruse era cu totul negativă.

Istoricul rus N. Kapterev menționează că Patriarhul Paisie a fost foarte dezamăgit de nereușita acestei misiuni.

Fără îndoială, Patriarhul a plecat din Moscova cu sentimente de adâncă amărăciune datorate atitudinii ocârmuirii ruse față de problema grecilor.

După cum corect notează N. Kapterev, permanenta stare de război și conflictele cu polonezii, lituanienii și suedezii, precum și problemele interne, nu permiteau Rusiei să intre în stare de război cu Imperiul Otoman.

Era de neconceput pentru Rusia, în vremea aceea, un astfel de război împotriva Imperiului Otoman, în vederea eliberării Răsăritului Ortodox, pentru care Paisie, cu atâta zel și dorință s-a preocupat de aspectele politice ale acelei epoci.

Planurile Patriarhului Paisie cu privire la înlăturarea jugului otoman cu ajutorul cazacilor și al Rusiei au rămas fără rezultat. Contribuția lui Paisie la unirea Ucrainei cu Rusia este un fapt neîndoielnic, în ciuda tuturor încercărilor de a fi trecut sub tăcere.

Patriarhul Ierusalimului Paisie a fost inițiatorul și cel care a pus bazele pentru unirea Ucrainei cu Moscova.

Stăruința Patriarhului grec în vederea realizării planurilor sale politice era inepuizabilă. Paisie avea să înceapă o nouă serie de presiuni asupra Țarului și, mai ales, asupra Patriarhului Moscovei Nikon, nu prin scrisori și soli, ci prin renumite personalități cu mare autoritate și prestigiu, însemnați Ierarhi din Răsărit care au mers la Moscova.

Conducătorii duhovnicești ai grecilor înrobiți, în ciuda strădaniilor lor stăruitoare, nu au dobândit împlinirea scopului lor care era războiul Rusiei țariste împotriva Imperiului Otoman.

Cu toate acestea, niciodată nu a părăsit strădania de a întări Rusia pentru a se uni cu Ucraina. Paisie, Gavriil, Vlasie, Atanasie Patelarie și, mai târziu, Dositei, precum și numeroși Ierarhi și conducători au lucrat cu râvnă la întărirea politică a Rusiei, pentru că își puneau nădejdea în promovarea Moscovei în vederea eliberării neamului.

Patriarhul Dositei

Între marile personalități luminate ale secolului XVII, se află fără îndoială și Patriarhul Ierusalimului Dositei.

S-a născut pe 13 mai 1641 în Arahova din districtul Felloi al provinciei Kalavrita, Peloponez, provincie ce aparținea atunci Mitropoliei Corintului. Tatăl său, Nicolae, era originar din Arahova, iar mama sa, Ana, din Zeoniki, de lângă Arahova. Mitropolitul Corintului Grigorie Galanos din Amikla a fost nașul lui Dositei, iar bunicul acestuia, Grigorie, se afla atunci, purtând numele Gherman, în Mănăstirea Sfinților Apostoli de lângă Corint. Aceștia doi l-au avut sub protecția lor pe Dositei care, cel mai probabil, s-a format în această Mănăstire.

A fost hirotonit diacon de către Mitropolitul Corintului, Grigorie, iar în 1657 a mers la Constantinopol unde l-a cunoscut pe Patriarhul Ierusalimului Paisie (1645-1660) și a fost luat de atunci în slujba Bisericii Ierusalimului de care

s-a legat pentru totdeauna. Încă din primele zile ale noii sale slujiri, a fost martor la luptele intense duse de Patriarhii Ierusalimului împotriva heterodocșilor pentru păstrarea locurilor de închinare dar, mai ales, a urmărit îndeaproape strădaniile Patriarhului Paisie față de autoritățile politice din Moscova în vederea eliberării neamului.

Urmaș al lui Paisie a fost ales, la Constantinopol, Nectarie Sinaitul (1661-1669), care l-a avansat pe Dositei la treapta de Arhidiacon și l-a luat cu el în călătoriile sale care aveau drept scop strângerea de fonduri pentru Sfântul Mormânt, sau îl trimitea singur în călătorii, în calitate de Exarh. În timpul acestor călătorii adesea a căzut în mâinile tâlharilor. Nectarie, care admira râvna și priceperea lui Dositei, l-a hirotonit preot, iar pe 23 septembrie 1666, la vârsta de numai 25 de ani, l-a hirotonit Mitropolit al Cezareei, încredințându-i diferite îndatoriri. După trei ani, Nectarie a renunțat la Tron și urmaș al lui a fost ales Dositei, pe 23 ianuarie 1669, de către sinodul întrunit în Constantinopol.

Noul Patriarh s-a arătat întru toate vrednic de treapta de Patriarh al Ierusalimului desfășurând o activitate intensă și strălucită. După alegerea sa, a mers la Ierusalim unde s-a ocupat de reorganizarea Obștii Aghiotafite. A emis în acest sens rânduieli speciale și a reușit să o facă aptă a duce renumitele lupte pentru locurile de închinare din Palestina, organizând în același timp și viața ei internă. Aflând Patriarhia Ierusalimului împovărată de datorii, Dositei a întreprins îndelungate călătorii în Grecia și în celelalte țări Ortodoxe, desfășurând în același timp o activitate de evanghelist și învățător. Astfel a devenit cunoscut, a dobândit mare autoritate și, prin urmare, la el apelau toate Bisericile pentru rezolvarea problemelor bisericești. Adunând destui bani în primele sale călătorii și dobândind în dar terenuri pentru Sfântul Mormânt, nu numai că a achitat datoriile, dar a purces și la restaurarea lăcașurilor. Astfel,

prin lupte nespuse împotriva latinilor, care de două ori i-au pus viața în primejdie a fi ucis, a reușit să restaureze biserica din Betleem a cărei sfințire a săvârșit-o în 1672.

Patriarhul Dositei, învățând la picioarele duhovnicescului său Gamaliil, a adoptat întru totul râvna, crezul și strădaniile Patriarhului Paisie legate de sprijinul așteptat din partea Rusiei pentru eliberarea neamului de sub jugul turcesc și și-a pus și el nădejdea în neamul „cu părul bălai”. După trecerea a cincizeci de ani, a întreprins o campanie sfântă către guvernării de acolo adresând calde rugăminți Țarului Patru cel Mare.

Patriarhul Dositei îl îndemna necontenit pe Țar ca Rusia să pornească război împotriva Imperiului Otoman. Niciodată nu a încetat să se preocupe a întări puterea Rusiei.

În acest sens, a trimis pe 2 august 1700 o scrisoare amplă prin care îl sfătuia pe Petru cel Mare să creeze legături strânse cu cazacii și să aibă grijă mereu ca nu cumva cazacii să piardă îndemânarea și pregătirea lor războinică, pentru că aceștia puteau să constituie o amenințare puternică și permanentă pentru turci.

Ocârmuirea rusă însă nu a arătat niciodată încredere față de cazaci pentru că aceștia se aliaseră cu dușmanii de moarte ai Moscovei – tătarii. Problema grecilor, dincolo de susținerea economică și verbală venită din partea Moscovei, a avut de înfruntat scepticism și o ipocrizie inimaginabilă.

Patriarhul Dositei, timp de 40 de ani, din noiembrie 1667, pe când era Mitropolit al Cezareei Palestinei, a lucrat ca agent ascuns al rușilor, punându-și chiar în pericol viața. Urmând planurile predecesorilor lui, Paisie și Nectarie, visa la o Rusie puternică care avea să-i ajute pe greci să se elibereze de sub amara robie otomană.

Această activitate Dositei o considera ca pe o îndatorire a sa față de Rusia, față de Ortodoxie, față de Dumnezeu și, mai

ales, față de patria sa asuprită. De-a lungul întregii domnii a lui Petru cel Mare, a fost îndrumătorul și consilierul oficial al ambasadurilor ruși la Constantinopol.

Dositei spera ca Marele Petru al Rusiei să-i elibereze pe greci de sub turci, drept pentru care le-a oferit nenumărate servicii politice.

Fără să înceteze activitatea sa admirabilă – înființarea de școli și tipografii în Moscova și alte orașe, editarea unor cărți voluminoase cuprinzând scrieri antice – și fără să înceteze călătoriile sale neîncetate, își avea toată atenția îndreptată asupra problemelor Sfintelor Locuri. O carte întregă ar putea cuprinde relatarea activității sale în acest sens. Pe 7 februarie 1707, la vârsta de numai 66 de ani, a încetat din viață marele Patriarh la Metocul aghiotafit din Constantinopol. Deși a fost timp de 38 de ani Patriarh al Ierusalimului, Dositei nu a stat în Ierusalim nici măcar doi ani întregi, venind aici doar de patru ori (1671, 1675, 1678, 1683). Prima oară a refăcut Biserica din Betleem, a doua oară Mănăstirea Sfintei Tecla, a treia oară Mănăstirea Proorocului Ilie, iar a patra oară Mănăstirea Sfântului Sava. Nevoindu-se neîncetat pentru Sfântul Mormânt și desfășurând călătorii, a întreprins o amplă activitate în Biserica Ortodoxă de pretutindeni pe care a consolidat-o și prin scrierile valoroase pe care le-a publicat.

Tratatul Muntelui Sinai și Tratatul *Ahtiname* al lui Omar Ibn Hatap ca izvoare ale privilegiilor Patriarhiei Ecumenice prin care a supraviețuit neamul bizantin

De-a lungul întregii istorii a Creștinismului, Sfintele Locuri au deținut un rol deosebit de important pentru toate popoarele creștine. Aceste tezaure sfinte ale credinței noastre mișcă adânc inimile credincioșilor. Dragostea fierbinte a popoarelor creștine față de Țara Sfântă o arată mai ales faptul că primul

împărat creștin al Bizanțului, Constantin cel Mare, și fericita sa mamă, Elena, mânați de râvnă dumnezeiască de a aduce cinste principalelor trei evenimente principale din viața Mântuitorului Hristos: Nașterea, Învierea și Înălțarea, au construit, în secolul IV, peste locurile sfințite de aceste evenimente, Biserici mărețe care au constituit cele mai însemnate și cele mai frumoase opere ale arhitecturii bizantine în Țara Sfântă.

Admirabilul exemplu al interesului față de Sfintele Locuri arătat de acești Împărați cinstitori de Dumnezeu l-au urmat și succesorii lor, bine-credincioșii împărați din următoarele veacuri. La începutul secolului VII însă slăvita și bogata cetate a Răsăritului, Ierusalimul, pe care generozitatea Împăraților bizantini, începând cu Împăratul Constantin, timp de trei sute de ani a împodobit-o cu biserici mărețe și fundații filantropice, și-a plecat genunchiul în fața hoardelor regelui pers Horsroe. Împăratul Iraclie, învingându-i pe perși, s-a întors în Ierusalim aducând cu el Sfânta Cruce care fusese răpită de perși și, cu deosebită cinste, a înălțat-o pe Golgota.

La șapte ani după retragerea armatelor perșilor din Palestina de nord, partea de sud a acesteia a fost ocupată de arabi. În 635 este supus Damascul și celelalte orașe ale Palestinei au cedat una după alta, potrivit tratatului. Legiunile lui Iraclie au fost puse pe fugă. În noiembrie 636, în ultima luptă dintre bizantini și arabi, lângă râul Iarmuk, oștile bizantine au fost învinse și risipite. Înfrângerile repetate ale lui Iraclie l-au silit să părăsească Siria și Palestina și să plece în Constantinopol. Temându-se însă ca nu cumva între timp să cedeze rezistența Ierusalimului, a vrut să salveze măcar Sfânta Cruce pe care cu atâta osteneală o redobândise. A primit din mâinile Patriarhului Sofronie Sfânta Cruce pe care în urmă cu numai cinci ani o readusese în Sfânta Cetate și s-a îndreptat, pe uscat, spre Constantinopol. Cronicarul Teofan scrie: „Iraclie, părăsind Siria deznădăjduit, a luat Sfântul

Lemn de la Ierusalim și l-a dus l-a Constantinopol”.

Patriarhul Sofronie a pregătit cetatea pentru a se opune. Asediul a durat patru luni, dar nu a fost cu puțință să reziste până la sfârșit. Simțind că este pierdută orice nădejde și că Împăratul Iraclie nu putea trimite niciun ajutor, s-a pregătit să predea de bunăvoie Ierusalimul cu condiția de a veni personal conducătorul arabilor Califul Omar Hatap, bărbat al cărui caracter moderat era cunoscut, ca să preia cetatea și să semneze tratatul predării. Astfel aveau să primească privilegiile pe care le ofereau arabii cetățitorilor creștine care se predau de bunăvoie.

Constantin Porfirogenetul, Împăratul Constantinopolului (911-959), relatând mai clar evenimentele legate de predarea Ierusalimului conducătorului arabilor, Califul Omar Hatap, potrivit tratatului, laudă râvna sfântă, înțelepciunea și purtarea de grijă a Patriarhului Sofronie pentru Sfintele Locuri, pentru că nu a predat cetatea comandanților, ci Califului personal, chemându-l din Medina pentru ca, pe viitor, Bisericile Palestinei să aibă parte de siguranță deplină.

Tratatul dintre cei doi a fost precedat de o proclamație generală a Califului către locuitorii Ierusalimului care a fost scrisă în anul al cincisprezecelea de la înălțare. Această proclamație asigură locuitorilor libertate religioasă deplină în schimbul unei taxe anuale pe cap de locuitor, după cum notează în cunoscutele sale cronici istoricul și învățătorul de lege arab El Tabari (839-922 d.Hr.).

În această proclamație sunt enumerate toate drepturile locuitorilor creștini ai Ierusalimului. Bisericile nu vor fi răpite, nici nu vor fi micșorate, crucile lor nu vor fi înlăturate și niciunul dintre creștini nu va fi pedepsit. În final menționează asigurarea acestora, cu ajutorul lui Dumnezeu, al Apostolului Lui și al califilor, în măsura în care se depune taxa impusă de lege.

Acest sistem al proclamațiilor către creștini l-a aplicat cel dintâi Profetul și, în continuare, urmașii lui, Abu Bekir, Omar, Osman și Ali, și fuseseră deja trimise creștinilor din Siria, Palestina, Egipt și alte țări. Actele de acest fel sunt impuse de legea sacră a Islamului și prin ele este declarată libertatea de conștiință și se oferă promisiuni legate de paza tuturor drepturilor Bisericii, dându-se explicații cu privire la cucerire care, potrivit legii lor sacre, nu prevede islamizarea forțată. Acest sistem al proclamațiilor l-au urmat seljukii și otomanii.

Juristul Nicolaos Elefteriadis menționează că păstrarea acestor proclamații de către istoricii arabi îi ajută pe cercetători să extragă informații din izvoare autentice cu privire la statutul creștinilor în țările musulmane și adaugă faptul că tratatul Muntelui Sinai nu este de fapt altceva decât proclamația panegirică a Profetului către toți creștinii.

Într-adevăr, Califul a venit pe Muntele Eleon în momentul capitulării. Din partea arabilor, singura persoană aptă a negocia condițiile tratatului era, fără îndoială, Califul Omar. Cine ar fi putut fi însă reprezentantul bizantinilor? Cetatea asediată fusese părăsită de autoritățile politice și ale armatei, singurii care dețineau dreptul de duce tratativele și a-l reprezenta în această situație pe Împărat în vederea semnării tratatului cu Califul.

„Dar mentalitatea Islamului este diferită cu privire la acest aspect” scrie renumitul jurist N. Elefteriadis. „Regimul Islamului este Biserica și prin urmare, ca Biserică, numai cu Biserica ar putea negocia condițiile tratatului. Potrivit Islamului, Patriarhul, care este conducător al Bisericii lui Hristos și, prin urmare, suveranul neamului Creștinilor, este singurul care îi reprezintă și poate duce tratative și se poate înțelege cu conducătorul Bisericii lui [a Islamului]. Vedem că acest principiu, pe care l-a urmat Califul Omar Hatap, fiind în acord cu principiile Coranului și cu

învățătura Profetului, este aplicat întotdeauna, în toate cazurile asemănătoare, precum și în cazul cuceririi Constantinopolului.

Tratatul Califului Omar are și această însușire aparte, anume că a fost aprobat nu numai de Calif, ci și de consiliul Ashab, un fel de „ucenici ai Domnului” care au fost prieteni apropiați și tovarăși nedespărțiți ai Profetului. Acest tratat a fost aprobat de el și valabilitatea lui era recunoscută nu numai de statul arab, ci și de toate celelalte state musulmane, și cele care existau atunci și cele care aveau să fie în viitor.

Trecuseră cinci ani de la moartea Profetului și cincisprezece de la plecarea lui din Mekka pe 17 iulie 622, până la încheierea tratatului, ceea ce a însemnat un eveniment de mare însemnătate pentru creștini, pentru că acesta, aflându-se în viață, cedase el însuși aceleași privilegii prin tratatul Muntelui Sinai, punând propria lui pecete, cu mâna sa. Acest tratat a fost principalul model pentru Califul Omar și pentru adunarea Ashab.

Pe Muntele Eleon, Patriarhul bizantin al Ierusalimului Sofronie, reprezentând „neamul împărătesc al bizantinilor,” a negociat cu privire la tradiția Sfintei Cetăți obținând condiții prielnice pentru creștini și pentru locurile de închinare. Îndată după semnarea tratatului și după ce Patriarhul l-a primit în mâinile sale, au fost deschise Califului porțile orașului și, împreună cu sinodia Patriarhului, a intrat în Sfânta Cetate.

Prin acest tratat, Patriarhul Ierusalimului a fost recunoscut ca suveran al neamului și conducător duhovnicesc al tuturor creștinilor Ortodocși aflați între hotarele Palestinei care aparțineau neamului împărătesc al bizantinilor, precum și suveran al Sfintelor Locuri de închinare. Biserica Sfântului Mormânt și a Nașterii din Betleem, precum și toate Mănăstirile aflate sub jurisdicția lui, dinăuntru și din afara

Ierusalimului, sunt în siguranță și inviolabile. Toți pelerinii, franci, copti, armeni, sirieni și ceilalți sunt datori a se supune Patriarhului și fiecare dintre ei trebuie să dea, atunci când vine în pelerinaj, un dram de argint pentru ca, prin acest impozit, să-l recunoască pe suveranul Sfintelor Locuri. În acest tratat privilegiile date de Profet sunt limpede numite privilegii acordate întregului neam împărătesc al bizantinilor.

„Pentru că neamul împărătesc a primit har de la cinstitul și iubitul Profet trimis de Dumnezeu și aceștia au fost cinstiți prin aceea că privilegiile lor au primit pecetea din cinstita sa mână și acesta a poruncit ca ei să aibă parte de bunăvoință și siguranță. De aceea și noi, credincioșii, le acordăm binefaceri spre cinstea celui care ne-a făcut bine.”

Prin aceste cuvinte se arată limpede că nu numai Muntele Sinai, prin tratatul dat monahilor lui, a primit bunăvoința Profetului, ci și întreg neamul împărătesc al bizantinilor. Tratatul lui Omar Hatap este caracterizat ca o lucrare explicativă care lămurește într-un mod autentic tratatul Profetului Mohamed, pe care l-a pecetluit cu mâna sa, și constituie un punct de început al regimului care a fost recunoscut și respectat în secolele următoare de către toți musulmanii, arabi și otomani.

Regimul creat de vestitul *Ahtiname*, tratatul Califului Omar Hatap, a constituit principala bază a consolidării la nivel internațional a autorității drepturilor bisericești, așa cum arată activitatea ocârmuitorilor și a sultanilor musulmani, purtarea lor față de popoarele creștine pe care le conduceau și legăturile lor cu statele creștine din Răsărit și mai ales cu Bizanțul ai cărui urmași erau considerați „de-ai lor” de către descendenții lui Osman după 1453.

Marele arhivar al Marii Biserici a lui Hristos și cronicar al Patriarhiei Ierusalimului, Manuil Ghedeon, în lucrarea sa „Scurte însemnări despre drepturile noastre bisericești”,

tipărită în 1909 în Constantinopol, descrie drepturile și privilegiile Bisericii în perioada bizantină și adaugă faptul că această situație în care se afla Biserica în timpul împăraților bizantini continuă să fie aproape aceeași în timpul stăpânirii sultanilor.

Mai înainte de cucerirea Constantinopolului, sultanii turci erau deja stăpâni ai multor teritorii ale bizantinilor din Răsărit și purtarea pe care o adoptaseră față de greci și creștini dinastiile turcești și, mai înainte, arabe din Asia, au arătat-o strămoșii sultanului Mohamed, dar și el însuși și urmașii lui.

„Este de prisos”, spune Manuil Ghedeon, „ să redăm din nou aici acel faimos act al lui Omar Hatap, *Ahtimane*, din 637, dat Patriarhului Țării Sfinte, Sofronie, prin care îi preda lui Omar Sfânta Cetate și prin care se acorda „toată siguranța acestora și Bisericilor lor și tuturor locurilor de închinare de sub stăpânirea lor”.

Sultanul Mohamed Cuceritorul, continuând tradiția sultanilor dinaintea lui și arătând respect față de trecutul de opt sute de ani în decursul cărora numeroși suverani mohamedani au respectat privilegiile și drepturile bisericești, le-a acceptat, ca și urmașii lui, și datorită respectului pe care aceștia îl arătau față de el, iar apoi, datorită împrejurărilor internaționale, au ratificat exercitarea și funcționarea tuturor drepturilor care se referă la decretele despre Patriarhii și Arhiereii Ecumenici.

Toți Mitropoliții și Episcopii țărilor stăpânite de arabi, iar apoi de mahomedani și otomani, au avut parte de toate drepturile lor bisericești și aceasta o dovedește hirotonia Arhiereilor de către Patriarhul Constantinopolului și misiunea lor în aceste țări. Niciodată nu a fost pusă la îndoială supunerea lor canonică față de Patriarhii Constantinopolului. Pretutindeni erau recunoscute aceste drepturi și sultanii nu au pus nicio piedică în exercitarea drepturilor Bisericii al

cărei Întâi-stătător își avea sediul în capitala unui stat străin, adică a Bizanțului, și de acolo își exercita activitatea în eparhiile supuse unor sultani care nu au avut întotdeauna o poziție prietenoasă față de împărații bizantini.

Respectul sultanilor față de Patriarhii Ecumenici se poate vedea din atitudinea lor față de Mitropoliții orașelor unde își aveau stăpânirea. Pe când capitală a statului a fost Prusa, din 1328, și Adrianopol din 1361, Mitropoliții Prusei și ai Adrianopolului nu au cerut niciodată independență față de Patriarhul Ecumenic. Dimpotrivă, Mitropolitul Nicolae al Prusei este numit membru al Sfântului Sinod în Constantinopol din anul 1327 până în 1331 și celălalt Mitropolit al Prusei este numit membru al Sfântului Sinod în 1347. De asemenea, în iulie 1356, Patriarhul Ecumenic Filotei l-a hirotonit pe Mitropolitul Adrianopolului și în continuare l-a numit membru al sinodului până în anul 1367. În 1401 este ales al doilea Mitropolit, al Adrianopolului. Rămân amândoi, al Prusei și al Adrianopolului, în capitala unui stat străin și sultanii acceptă această situație, pentru că este impusă de drepturile Bisericii și, de asemenea, îngăduie ca Arhieriei altor orașe de sub stăpânirea lor să se deplaseze la Constantinopol, ca membrii ai Sfântului Sinod al Patriarhiei Ecumenice.

Întrecându-i pe toți sultanii dinaintea lui, dar și pe cei de după el, din dorința de a se proclama protector al credinței supușilor lui, Murad al II-lea a dispus ca niciunul dintre creștinii Ortodocși supuși lui și grecii din Macedonia, Tracia, Tessalia și Asia Mică să nu accepte hotărârea Sinodului din Florența din 1439.

Drepturile Bisericii au fost considerate demne de respect și inviolabile de către Mohamed Cuceritorul care s-a arătat protector al drepturilor Patriarhiei, cinstind Biserica și neamul, în persoana Patriarhului Ghenadie, menținând drepturile lor față de alte Biserici. Se spune că în tratatul cu venețienii, a cerut recunoașterea dependenței duhovnicești a grecilor Ortodocși din Veneția față de Biserica

Constantinopolului.

Gheorghios Frantzis, contemporan al Cuceritorului, mărturisește că Patriarhului Ghenadie Sholarios i s-au dat „edictate scrise întărite de semnătura împărătească”, urmând vechea rânduială a emirilor și a sultanilor de mai înainte care ofereau Arhiereilor din eparhiile lor scrisori de recomandare sau decrete (*veratia*), fapt menționat și de istoricul oficial al Imperiului Otoman, Iosif Hammer.

Denumirea *veration* apare în „Istoria Patriarhiei Constantinopolului” pentru prima oară atunci când se vorbește despre alegerea Patriarhului Ecumenic Teolipt I din Ioanina, în jurul anului 1513 „care atunci a primit *baration*-ul și a venit în Biserica Sobornicească”. Aceste *veratia* se reînnoiau atunci când se urca la tronul Imperiului un nou sultan. În conținutul lui se menționa clar ca Patriarhul „potrivit cu credința lui, să numească și să judece Mitropoliți, Arhiepiscopi, Preoți și orice om de neam bizantin, Biserici și Mănăstiri; oricine se arată potrivnic acestui *baration* să fie pedepsit aspru de Înălțimea mea. Primind *baration*-ul împărătesc, Patriarhul ocupă Tronul său patriarhal, ca domn și stăpân al lumii, și judecă, ia decizii, iar Creștinii primeau de la el scrisori patriarhale cu privire la problemele lor, având astfel un certificat valabil în întreaga lume, și altele asemenea făcea, potrivit cu stăpânirea și autoritatea pe care o au Patriarhii”.

Tratatele Profetului și ale Califului Omar cuprind în ele modul de împlinire a celor prevăzute și pretind a fi valabile până la sfârșitul lumii, având caracter religios și bisericesc și reglementând relațiile nu dintre state, ci dintre Biserici, așa cum se înțelege, în sens mai larg, de Biserica Islamului, care cuprinde în înțelesul termenului de Biserică și sensul de regim politic sau stat.

Prin puterea acestor tratate, Islamul stabilește relațiile dintre cele două Biserici, ca un fapt dictat de Dumnezeu

Dătătorul de lege și orice încălcare o consideră încălcare a însuși Testamentului lui Dumnezeu, iar cel care săvârșește încălcarea își atrage pedeapsa Lui și în viața de acum și în cea viitoare.

În acest fel Patriarhia Ecumenică, prin această atitudine binefăcătoare a Islamului, a reușit, în veacurile întunecate ale destrămării Imperiului Bizantin, să urce noua Golgotă purtând pe umeri crucea martirică a neamului grec până la plinirea vremii când s-au ridicat împotriva cumplitelui cuceritor. Au păstrat sfântul lor tezaur și l-au predat întreg tuturor aceluia care, în continuare, împărtășindu-se mereu din el, au împlinit un vis ce dura de patru secole.

Biserica Ortodoxă a fost, între altele, paznicul conștiinței bizantine.

Încheind această scurtă expunere, redăm cuvintele unui însemnat înțelept grec:

„Niciun popor care se teme de adevăr nu se poate înălța”. Iar adevărul trebuie acceptat, în ciuda unor neo-greci care cu încăpățănare acuză Biserica cum că nu ar fi făcut nimic pentru Revoluția greacă ci, dimpotrivă, ar fi luptat împotriva ei. Dar, după cum spune Scriptura, „dacă aceștia vor tăcea, pietrele vor striga”.

Arhiepiscopul Nectarie al Anthidonului

PROHODUL

PREASFINTEI

NĂSCĂTOARE DE DUMNEZEU ÎN PATRIARHIA IERUSALIMULUI

Joi dimineața, pe 14/27 august 2020, la înainte-prăznuirea Adormirii Maicii Domnului, a avut loc slujba Prohodului Maicii Domnului în Patriarhia Ierusalimului.

Această ceremonie în cinstea Născătoarei de Dumnezeu face parte din Status Quo-ul Bisericii Ierusalimului.

Pentru această ceremonie, soborul aghiotaftit, condus de egumenul său, Preafericitul Patriarh al Ierusalimului Teofil, a mers pe jos de la sediul Patriarhiei, pe Drumul Crucii, cu scurte opriri la Sfintele Mănăstiri Sf. Haralambie, Panagia Sayda Naya, Pretoriu, Dumnezeieștii Părinți Ioachim și Ana și Sf. Ștefan, ajungând la egumenia de la Ghetsimani.

Coborând scările către curtea Bisericii Adormirii Maicii Domnului, Preafericitul a fost întâmpinat de către egumen, ÎPS Arhiepiscop Dorotei al Avelei și de Preoți în veșminte liturgice, precum și de împreună-slujitorii: ÎPS Arhiepiscop Teofan al Gerassei, Aristarh al Constantinei, Isidor al Hierapoulei și Filumen al Pellei, cântarea fiind făcută de ierodiaconului Simeon și de domnul Vasilios Gotsopoulos. Preafericitul a intrat în Biserică și a dat binecuvântarea, S-a închinat la Mormântul Maicii Domnului și a îmbrăcat veșmintele liturgice patriarhale. Arhiepiscopii și-au pus omoforul și epitrahilul, iar preoții, felonul.

Când toți au fost gata, Preoții au luat Icoana Trupului Adormirii Maicii Domnului pe Epitaf și au așezat-o în centrul Bisericii.

S-au cântat cele trei stări ale Prohodului, apoi ÎPS Arhiepiscop Aristarh al Constantinei a ținut următoarea predică:

„Preafericite Părinte și Stăpâne,

Excelența voastră, Domnule Consul General al Greciei,

Preasfințită întrunire a Ierarhilor,

Cuvioși Părinți și cucernici pelerini,

Pe parcursul celor cincisprezece zile ale Postului Adormirii, atenția pomenirii, viața și toată activitatea Bisericii sunt centrate în primul rând și mai ales pe Preasfânta Născătoare de Dumnezeu, Maica Dumnezeului nostru.

Din prima zi a lunii august sporim treptat rugăciunile și cererile adresate Ei, Celei Care a fost aleasă de Dumnezeu și S-a făcut vasul care L-a ținut pe Făcător, L-a cuprins pe Cel care este de necuprins, a zămislit de la Duhul Sfânt și L-a purtat ca om pe Domnul nostru Iisus Hristos.

Toate evenimentele prin care o cinstim, o respectăm și ne închinăm Preasfintei Născătoare de Dumnezeu culminează pe 15 august, ziua stabilită de Biserică drept ziua pomenirii Adormirii Sale.

Sărbătorind astăzi înainte-prăznuirea Adormirii și mâine praznicul principal, pomenim și ne amintim întreaga misiune a Preasfintei Născătoare de Dumnezeu pentru noi, oamenii. Pomenim faptul că ea a acceptat să împrumute trup din trupul Său Cuvântului lui Dumnezeu care este fără de trup. L-a zămislit pe Fiul lui Dumnezeu prin Duhul Sfânt, a purtat sarcina, a trecut prin durerile nașterii și L-a născut în trup, L-a înfășat, L-a alăptat, i-a văzut pe Magi și pe Păstorii aducând daruri și închinându-I-se în smerita Peșteră din Betleem, a auzit imnurile Îngerilor din ceruri cântând „Slavă întru cei de sus lui Dumnezeu”, „iar Maria păstra toate aceste cuvinte, punându-le în inima sa” (Luca 2:19) și le-au dat pe toate evangheliștilor și apostolilor, iar aceștia la rândul lor Bisericii. Născătoarea de Dumnezeu L-a dus pe Domnul nostru să fie tăiat împrejur și să primească nume, în a

opta zi de la Nașterea Sa în trup și la Aducerea Sa la Templu și la rugăciunile de patruzeci de zile de la Templul lui Solomon, unde Simeon primitorul de Dumnezeu L-a ținut în brațele sale, iar ea a auzit surprinsă cuvintele „Acum slobozește pe robul tău Stăpâne, după cuvântul Tău în pace” (Luca 2:29) și „prin sufletul tău va trece sabie” (Luca 2:35). Mai mult, Ea L-a ținut în brațe, fugind de furia lui Irod în Egipt și l-a adus din nou la Nazaret, unde au locuit și de unde provine numele de Nazarinean. Ea L-a urmat și L-a privit și, ca Maică, i-a dat tot ce avea nevoie în copilăria și tinerețea Sa, când „Iisus sporea cu înțelepciunea și cu vârsta și cu harul la Dumnezeu și la oameni.” (Luca 2:52).

După ce a fost martoră la toate acestea și la ceea ce a fost dincolo de orice logică umană, zămislirea Lui și nașterea fără consumarea actului conceperii cu participarea unui bărbat, era firesc să le spună slujitorilor de la nunta din Cana „faceți orice vă va spune” (Ioan 2: 5). Ea l-a urmat și l-a slujit împreună cu femeile care Îl urmau din Galileea și „le slujeau din avutul lor” (Luca 8: 3). A fost martora semnelor și minunilor mângâierii și vindecării bolnavilor, a simțit bucuria pentru acestea și întristarea condamnării nerecunoscătoare și a vederii Fiului Ei Cel iubit străpuns cu cuie pe Cruce. A fost prima dintre femeile mironosițe la Coborârea de pe cruce și la înmormântare, dar și la bucuria Învierii și la celelalte arătări ale Sale de după Înviere. A trăit bucuria dureroasă a Înălțării și bucuria trimiterii Duhului Sfânt, Mângâietorul, către Ea și către apostoli de către Fiul Ei.

Pentru această misiune a Sa, care este dincolo de orice logică omenească, și minunată, pentru evenimentul unic care s-a întâmplat o dată pentru totdeauna, credința, dăruirea, iubirea, respectarea desăvârșită a promisiunii ei către Înger la Buna Vestire „Iată roaba Domnului. Fie mie după cuvântul Tău ”(Luca 1:38), Biserica, de veacuri, o cinstește și o mărește, așa cum a prezis la întâlnirea cu ruda ei Elisabeta

„iată, de acum, mă vor ferici toate neamurile” (Luca 1:48), acceptă moartea firească și înmormântarea în acest sat Ghetsimani, dar și ducerea Sa de către Fiul Său, atât în suflet cât și în trup, în cer înainte de învierea de obște, și prezența Sa ca Împărăteasă de-a dreapta Sa, „îmbrăcată în haină aurită și prea înfrumusețată” (Psalmul 44: 11), fiind primul dintre membrii Bisericii triumfătoare, gata să audă cererile celor care o cinsteau, ca să îi ajute, să îi sprijine, să le vindece bolile, să depășește dificultățile și ispitele și, mai ales, pentru a da un exemplu cu Preasfințita Sa viață pentru noi.

Pentru bunătatea și dragostea ei fără margini, Biserica Ierusalimului, țara în care a trăit și pe care a sfințit-o, o cinstește, așa cum ar trebui astăzi, cu această Slujbă a Prohodului din jurul Mormântului Său, sub conducerea Preafericitului Părinte al nostru și Patriarh al Ierusalim Teofil, și se roagă pentru a mijloci pentru unitatea în Hristos a Bisericilor Ortodoxe, pentru pacea și bunăstarea întregii lumi și a Orientului Mijlociu, pentru încetarea crimelor brutale, a violenței împotriva oamenilor nevinovați și a războaiele existente pe tot globul, pentru salvarea și tratarea refugiaților naufragiați, pentru ajutorul tinerilor dependenți de droguri, pentru unitatea familiilor separate și pentru ajutorul tuturor celor care o cinstesc astăzi la Preasfântul și de viață dătătorul Său Mormânt, pentru ca prin ajutorul Său să putem transmite continuu lumii un mesaj de împăcare și dragoste și o mărturie a vieții creștine ortodoxe, pentru a întări, mângâia, susține și călăuzi spre mântuire deplinătatea Bisericii și pentru a da Slavă Dumnezeului nostru trinitar. Amin.”

Predica a fost urmată de Binecuvântări, Laude, Slavoslovenie, procesiunea cu Epitaful până în capătul scărilor Bisericii și rugăciunea.

În cele din urmă, icoana a fost așezată în spatele Mormântului Născătoarei de Dumnezeu, în cântarea imnurilor Adormirii, și o

mulțime mare de credincioși s-au apropiat ca să o cinstească, în ciuda pandemiei de COVID-19.

După Slujbă, ÎPS Egumen, Arhiepiscopul Dorotei al Avelei, a oferit o recepție la Egumenie.

Din partea Secretariatului-General

<httpv://youtu.be/0uCWthPBIj0>

HIROTONIA UNUI PREOT PENTRU CREDINCIOȘII RUȘI

Prin hotărârea Sfântului Sinod, condus de Preafericitul Părinte al nostru și Patriarh al Ierusalimului Teofil, sâmbătă dimineață, pe 31 mai / 13 iunie 2020, în timpul Sfintei Liturghii de pe Înfricoșătoarea Golgota, Înaltpreasfințitul Părinte Arhiepiscop Aristovul al Madabei l-a hirotonit întru preoție pe diaconul Alexander Yasevich, care slujește în comunitatea din Be'er Şeba vorbitoare de limba rusă, și își va continua slujirea acolo ca preot de acum încolo.

Înaltpreasfințitul Părinte Arhiepiscop al Madabei i-a adresat celui hirotonit următoarele cuvinte părintești:

„Cucernice Diacone Alexander,

În urmă cu doi ani, ne-am adunat în acest Sfânt Loc, înfricoșătoarea colină a Golgotei, pentru a participa la hirotonirea voastră în prima treaptă a preoției și pentru a fi martori la schimbarea „dreptei Celui Preaînalt”. În același loc Sfânt ne-am adunat din nou astăzi pentru a ne bucura împreună, pentru a sărbători venirea Mângâietorului, sărbătoarea Sfintei Cincizecimi și, în același timp, pentru a

asista la urcarea voastră la a doua treaptă a preoției.

În urmă cu doi ani, ați intrat în Preasfânta Biserică a Învierii ca simplu pelerin și, după hirotonire, ați plecat ca un înger, slujitor al Sfintelor Taine. Astăzi, ați ajuns pe Înfricoșătoarea Golgota ca înger și peste puțin timp, harul dumnezeiesc și sărbătoresc al Preasfântului Duh vă va face părtaș la „ sfânta și înalta treaptă a Preoției, a interiorului vălului care desparte altarul de naos, în Sfânta Sfintelor, unde Sfinții Îngeri doresc să privească și să vadă cu propriii ochi persoana Sfintei Anafore și să se bucure de Sfânta și Dumnezeiasca Liturghie ”. Și din nou vom fi martorii acestei taine unice și vom striga: „aceasta este schimbarea dreptei Celui Preaînalt (Psalmul 76:10).

Hirotonia voastră nu este doar o chestiune personală. Este o chestiune pentru întreaga parohie, ai cărei membri au venit din sudul Israelului ca să vă sprijine și să se bucure cu voi, pentru că în sfârșit își primesc propriul preot, născut și crescut într-o anumită zonă, în care până de curând creșteau fără să poată fi botezați, să prăznuiască Sărbătorile Bisericii, fără bucuria Bisericii și în final să moară singuri și să-și îngroape morții fără nicio ceremonie.

Prin harul lui Dumnezeu trăim în momente istorice pentru Biserica din Ierusalim. După 70 de ani de liniște absolută, orașul sfânt al Patriarhului Avraam, cu vestita fântână a înțelegerii sale cu Abimelec, își recapătă viața liturgică. Din 1948, odată cu evacuarea zonei din cauza războiului arabo-israelian, Sfânta Liturghie din Be’rer Şeba a încetat să mai aibă loc. Singurul semn care indica existența unei vechi comunități creștine în oraș a fost cimitirul abandonat din centrul Orașului Vechi.

Morții au așteptat zeci de ani să audă sunetul cădelniței și să vadă un Preot care să țină măcar o slujbă simplă de pomenire. Mormintele vechi arătau ca niște semințe, care erau plantate în pământ și așteptau momentul potrivit pentru a

prinde din nou rădăcini și a da rod. Această epocă a venit odată cu căderea comunismului și deschiderea frontierelor fostei Uniuni Sovietice. Israelul s-a umplut de vechii israeliți, care s-au răspândit în toată țara.

Totuși, o parte din acești israeliți aveau o trăsătură caracteristică. Pe lângă identitatea israeliteană, au adus cu ei credința creștină, tradiția ortodoxă, icoanele, tămâia, postul, rugăciunea. Creștinii au devenit sarea comunității locale. Și-au îndeplinit pe deplin obligațiile față de stat. Au „dat Cezarului ce este al Cezarului”, iar acum ceea ce ar trebui să facă, de asemenea, este să îi dea „lui Dumnezeu ce este a lui Dumnezeu”.

Dorința lor a fost ca un preot să intre în casa lor, să-i sfințească, să-i lumineze și să-i ajute să mențină arzând flacăra Credinței. Această dorință a fost îndeplinită în 2008, în ziua de sărbătoare a Sf. Spiridon, când Dumnezeu mi-a condus în mod miraculos pașii către Deșertul Negev pentru a îndeplini prima slujbă de pomenire și i-am întâlnit pe primii creștini cu ajutorul vrednicei pelerine Nina, al cărei nume mi-a amintit de sora Sfântului Mare Mucenic Gheorghe, Sfânta Nina cea întocmai cu Apostolii, care a propovăduit învățătura Sfintei Evanghelii pe teritoriile aspre ale Georgiei, cum erau pe atunci, în secolul al IV-lea d.Hr.

Au urmat multe vizite, timp în care am constatat amploarea credinței, simplitatea și dragostea creștinilor fără părinți din Sud. Am fost fericit de fiecare dată când drumul mă apropia de ei. Cu trecerea timpului, însă, mi-am dat seama că roada este prea mare pentru puținii muncitori. Începusem să mă simt obosit din cauza distanței îndepărtate de Ierusalim și am fost întristat de incapacitatea mea de a fi printre creștinii din Be'er Sheba tot timpul.

Apoi s-a născut o nouă dorință în mine: să găsesc preotul potrivit, care va veni și va trăi în Be'er Sheba, astfel încât să poată răspunde imediat nevoilor liturgice ale creștinilor

și să fie mereu prezent, ori de câte ori parohia o cere.

Când ne referim la parohia Be'er Sheba, nu ne referim pur și simplu la parohia unui district. Zona în care trebuie să servim începe la est de izvoarele Aynn Gante de pe malul Mării Moarte, ajungând la vest până la coasta Ashkalonului și până la sud, până la centrul orașului Eilat, având drept centru capitala deșertul, Be'er Şeba și, astfel, acoperind o suprafață de peste 12.000 de kilometri pătrați. În consecință, prezența Preotului local era absolut necesară pentru executarea corectă a lucrărilor pastorale într-o zonă atât de mare și de sensibilă.

Alegerea voastră nu a fost întâmplătoare. Ați venit la prima Sfântă Liturghie din Be'er Sheba și ați fost prezent zilnic de atunci. Hirotonia voastră ca diacon a coincis cu îndepărtarea mea temporară, din fericire nu pentru mult timp. Cu ajutorul vostru, am reușit să găsim un nou loc în care să adăpostim Casa temporară de rugăciune până când Dumnezeu ne va afla vrednici să construim propria noastră Sfântă Biserică, închinată Patriarhului Avraam, Sfântului Patriarh Sofronie și Sfinților Macabei.

De acum încolo, responsabilitățile voastre vor crește. Efortul va fi mare. Trebuie să cultivați, mai ales, răbdarea în ispite. Preafericirea Sa Patriarhul nostru, Sfântul Sinod și toți Părinții Frăției Aghiotafite v-au acceptat în sânul Bisericii Ierusalimului și vă vor susține în misiune. Soția voastră, care v-a sprijinit cu dragostea ei, vă va sta din nou alături. Fiica iubită Maria, care s-a dedicat tratării bolnavilor cu medicamente, este fericită și mândră de tatăl ei. Fiul cel mic Pavel stă în umbră și vă așteaptă să îl învățați din experiența voastră în Biserică. Cu toții vă vom fi alături și vă vom întări în noua slujire.

Ne rugăm ca Duhul Sfânt să vă lumineze, să vă întărească și să vă acopere de ispite. Și acum lăsați-vă în voia lui Dumnezeu și primiți darul dumnezeiesc al Preoției, pentru a-i sfinți

pe ceilalți și a vă sfinți pe voi înșivă”.

Pr. Alexandru a răspuns prin următorul discurs:

„Înalt Preasfinția Voastră, Dragi Părinți, frați și surori întru Hristos!

În această zi plină de bucurie și importantă pentru mine, fiind în locul sfânt al colinei Golgota, unde a fost ridicată Crucea Domnului Dumnezeu și Mântuitorul Iisus Hristos, aş dori să mulțumesc Preafericirii Sale, Părintele nostru și Patriarhul Teofilo III, Sfântului Sinod al Bisericii Ierusalimului și în special Înaltpreasfințitului Aristovul, pentru încrederea pe care mi-au arătat-o.

Domnul m-a adus în orașul Be'er Şeba când Înaltpreasfinția voastră ați început să slujiți cu regularitate Sfânta Liturghie acolo, într-o comunitate mică vorbitoare de limba rusă, aflată în Patria Specială a Patriarhului Avraam. După mulți ani, s-a auzit din nou cântarea sfântă și a început să se slujească Sfânta Liturghie. În acel moment, am simțit imediat o dorință puternică de a munci din greu pentru Biserică. Eu încă simt asta. În fața mea este un câmp mare de acțiune, deoarece comunitatea se dezvoltă, iar mulți creștini ruși locuiesc în Be'S Sheva și în alte orașe din sud.

Vreau să mulțumesc și Preotului nostru, părintele Igor, cu care am avut ocazia să slujesc ca diacon aproape doi ani. Vreau să-i mulțumesc soției mele, Xenia, care mă ajută și mă susține. De asemenea, vreau să mulțumesc întregii noastre comunități și în special celor care au venit astăzi la hirotonia mea. Îi mulțumesc lui Dumnezeu și vă cer rugăciunile! “

După aceste cuvinte, Înaltpreasfinția Sa și-a pus mâinile pe capul celui hirotonit și a chemat Duhul Sfânt Care vindecă toate neputințele și împlinește toate lipsurile.

Cel hirotonit a primit strigarea „axios” din partea părinților

Aghiotafiți împreună-rugători, a soției sale, a rudelor și a membrilor comunității care au venit să-l cinstească.

După hirotonire, soborul arhieresc și cel hirotonit și-au arătat respectul față de Preafericirea Sa și I-au mulțumit.

Din partea Secretariatului-General

<httpv://youtu.be/0t248HPXo0k>

SLUJBA PROHODULUI LA PATRIARHIE

În Vinerea Mare seara, pe 4/17 aprilie 2020, în jurul orei 9.00 p.m., Patriarhia a făcut la Biserica Sfântului Mormânt slujba modestă, smerită dar minunată a Prohodului. În cazul acestei slujbe, Biserica pomenește înmormântarea și coborârea la iad a Domnului nostru Iisus Hristos după răstignirea Lui. Acolo, Domnul a predicat mesajul mântuirii și slobozirea din întuneric și din chinurile iadului a celor răposați, spunând; „Întorceți-vă din nou în rai”. Această slujbă, care este de fapt Utrenia din Sâmbăta Mare, a inclus cei Șase psalmi aleși, Canonul din Sâmbăta Mare, procesiunea în jurul altarelor din Biserica Sfântului Mormânt, încheindu-se pe Înfricoșătoarea Golgota.

Acolo, după citirea pericopei evanghelice și închinare, arhieriei au luat Sfântul Epitaf de mătase de pe Sfântul Altar de pe Golgota și l-au așezat pe Piatra Mirungerii, unde s-a citit Evanghelia coborârii de pe cruce.

A urmat o procesiune de trei ori în jurul Sfintei Edicule și

apoi epitaful de mătase a fost așezat pe Sfântul Mormânt. Prohodul s-a cântat după aceea, iar restul slujbei a continuat cu binecuvântările, laudele, Doxologia și Predica Înaltpreasfințitului Arhiepiscop Aristarh al Constantinei, reprodusă mai jos în traducere:

„Preafericite Părinte și Stăpâne,

Excelența Voastră, domnul Consul General al Greciei,

Cuvios sobor al Înălților Preoți,

Cuvioși Părinți,

Cucernici pelerini,

În această seară a Sfintei Vineri, Biserica trăiește răstignirea Fiului și a Cuvântului lui Dumnezeu, a Domnului nostru Iisus Hristos din Nazaret. – „Astăzi S-a spânzurat pe lemn Cel Ce a spânzurat pământul pe ape – Cu piroane de fier s-a pironit Mirele Bisericii.” – iar în zorii zilei de sâmbătă sfânta Biserică trăiește înmormântarea Sa în trup – „Cel Ce ești viața Te-ai coborât în mormânt, Hristoase, și s-au spăimântat oștile îngerești – de pe lemn luându-Te, Iosif din Arimatea Te pune în mormânt”.

Biserica trăiește astăzi aceste două evenimente, cunoscând amănuntele de la martorii oculari ai Sfintelor Scripturi, împreună-răstignită cu Cel Care a fost răstignit pentru ea și fiind înmormântată împreună cu El, care a fost înmormântat ca un muritor și a mers în iad.

Pomenind acestea, Biserica crede că răstignirea lui Hristos s-a făcut prin liberul arbitru și decizia răstignitorilor Săi, dinainte-cunoscută dar nu predestinată de Dumnezeu. Răstignitorii nu au putut să tolereze că El era Fiul Întrupat și Cuvântul lui Dumnezeu care a venit pe pământ și, prin urmare, L-au condamnat la moarte. Biserica se roagă pentru iertarea păcatului lor, așa cum El le-a cerut de la Cruce

„Tată, iartă-i; că nu știu ce fac ”(Luca 23:34). Iisus a avut puterea de a evita această moarte, fie ca om, fie prin puterea Sa dumnezeiască, cu toate acestea El a intrat în ea de bună voie. După ce a fost trădat, arestat, batjocorit: „Ca un miel care se aduce spre junghiere și ca o oaie fără de glas înaintea celui ce-o tunde, așa nu și-a deschis gura sa ”(Fapte 8:32). Așa cum spune Apostolul neamurilor: „Căci Hristos, încă fiind noi neputincioși, la timpul hotărât a murit pentru cei necredincioși. Căci cu greu va muri cineva pentru un drept; dar pentru cel bun poate se hotărăște cineva să moară. Dar Dumnezeu Își arată dragostea Lui față de noi prin aceea că, pentru noi, Hristos a murit când noi eram încă păcătoși.” (Romani 5: 6-8). Prin smerenia și kenoza de pe Cruce, Hristos a cucerit puterea potrivnică și chiar moartea. Pentru Biserică, Crucea lui Hristos este începutul existenței, al vieții și al învierii ei. Din acest motiv, cântă: „Crucii Tale, ne închinăm Hristoase și sfântă învierea Ta o lăudăm și o mărim”. De aceea Sfântul Ioan Damaschin spune „Crucea Sa prețioasă este mai presus de toate lucrurile minunate pe care le-a lucrat Hristos... și cu adevărat lemnul prețios și sfânt, pe care Hristos S-a pus ca jertfă pentru noi, este sfințit prin atingerea Sfântului Său Trup și Sânge, ei ne închinăm , [și] cuiei, lancei, veșmintelor, locurilor sfinte care sunt ieslea, peștera, Golgota, Mormântul mântuitor, de viață dătător, Sionul, Acropola Bisericilor și altele asemenea, după cum spune proorocul David: Intra-vom în locașurile Lui, închina-ne-vom la locul unde au stat picioarele Lui (Psalmul 131: 7).” (Ediția Sf. Ioan Damaschin a Credinței Ortodoxe).

Picioarele lui au stat pe locul Înfricoșătoarei Golgota. Acolo, în timpul domniei lui Pontius Pilat, Dumnezeu „a lucrat mântuirea în mijlocul pământului”. Prin Crucea Fiului Său, i-a unit pe evrei și greci într-un singur trup, un singur neam, o singură Biserică. El ne-a chemat, pe noi, popoarele care nu L-au cunoscut pe Dumnezeu, care eram departe de El, la mesajul împăcării Sale, iar noi, neamurile, după ce am acceptat aceasta, ne-am făcut prieteni ai lui Dumnezeu: „Anume că

neamurile sunt împreună moștenitoare (cu iudeii) și mădulare ale aceluiași trup și împreună-părtași ai făgăduinței, în Hristos Iisus, prin Evanghelie” (Efeseni 3: 6). Dumnezeu ne-a altoit în trupul Bisericii. Alăturându-ne trupul Bisericii, am fost învățați să trăim cu semenii noștri de pe pământ în împăcare, dreptate, pace și dragoste, chiar iubire față de dușmanii noștri, amintindu-ne că „cetatea noastră este în ceruri” (Filipeni 3:20).

Cu toate acestea, dragostea lui Dumnezeu pentru om, Care „pe Însuși Fiul Său nu L-a cruțat, ci L-a dat morții, pentru noi toți, cum nu ne va da, oare, toate împreună cu El?” (Romani 8:32), potrivit Sfântului Pavel, ne-a inclus în pronia mântuirii prin cruce nu numai pe noi, cei care trăim pe pământ, arătându-ne calea mântuirii, ci și pe morți, cei care erau prizonierii iadului, locuind în întuneric și în umbra morții, așteptând mântuirea. Prin Cruce, Fiul lui Dumnezeu a coborât la iad, ca Acela Care are putere atât asupra celor vii cât și asupra celor morți și a căutat oile pierdute în întuneric, așa cum a făcut-o pe pământ; l-a căutat pe omul căzut, pe Adam și pe urmașii săi, iar în lumina Dumnezeirii Sale i-a ridicat spunând: „întorceți-vă iarăși în rai”. Primul care a intrat în rai a fost hoțul de pe cruce, care a folosit pocăința drept cheie a lui : „Pomenește-mă, Doamne, întru Împărăția Ta”. După cum spune Sfântul Ioan Damaschin : „Așa cum soarele neprihănirii a răsărit pe pământ, sufletul îndumnezeit al lui Hristos a coborât la iad, pentru ca lumina să strălucească asupra celor care se aflau în întuneric și în umbra morții de sub pământ ... și după ce i-a eliberat pe cei legați acolo din vechime , imediat S-a îndepărtat de morți, deschizând calea învierii pentru noi” (Edit. Credinței Ortodoxe).

Biserica Ierusalimului, „care a fost prima care a primit iertarea păcatelor prin înviere”, se mândrește cu Hristos Cel răstignit și Îl laudă astăzi ca pe Cel Care a adormit în trup, prin cântările Prohodului, în această slujbă smerită, oficiată

de Întâi-Stătătorul său, Preafericitul Patriarh al Ierusalimului Teofil, și se roagă împreună cu El, din mormântul binecuvântat și gol, ca Domnul să se uite spre via turmei Sale din toată lumea, să o călăuzească și să o conducă spre slava învierii, și să nu îi lase pe cei care sunt testați pozitiv ca infectați de virusul mortal, pe plan local și în toată lumea, ci prin puterea de vindecare și milă, El să îi ducă la revenire din boală, sănătate, viață bună și prosperitate, și să privească în mod favorabil asupra creștinilor din Orientul Mijlociu și asupra tuturor celor care locuiesc în Țara Sfântă, urându-le tuturor o sărbătoare veselă a Învierii, plină de bucurie și binecuvântare. ”

Din partea Secretariatului-General

ZIUA ONOMASTICĂ A PREAFERICITULUI PATRIARH AL IERUSALIMULUI TEOFIL

Sâmbătă, 15/28 martie 2020, Patriarhia a sărbătorit, mai târziu decât data din calendar, Ziua Onomastică a Preafericitului Părinte al nostru și Patriarh al Ierusalimului Teofil, la Sărbătoarea Sfinților Patruzeci de Mucenici care au mucenicit la lacul Sevastia din Pont în timpul domniei lui Licinius în anul 320 A.D., deoarece Sfântul Mucenic Teofil a fost unul dintre ei.

1. După-amiaza

În ajunul sărbătorii, după citirea Ceasului al 9-lea la

Biserica mănăstirii Sfinților Constantin și Elena, soborul Patriarhal a mers la Biserica Sfântului Mormânt coborând pe scara Catedralei Sf. Iacob, și a ținut slujba Vecerniei Mari ca „Parresia”. Slujba cu Intrarea cea mare și Litia a fost condusă de Preafericitul Părinte al nostru și Patriarh al Ierusalimului Teofil, însoțit de doar câțiva clerici, Părintele Schevofilax, ÎPS Arhiepiscop Isidor al Hierapolei, Părintele Dragoman, Arhimandritul Matei și diaconii. Intrarea lor a fost permisă de Poliția israeliană în cooperare cu Patriarhia, din cauza pandemiei COVID-19, de ale cărei consecințe să ne apere Domnul Dumnezeuul nostru.

După slujba Vecerniei a urmat Canonul Acatistului Bunevestiri, Starea a patra a Acatistului fiind condusă de ÎPS Arhiepiscop Dimitrie al Lyddei.

2. În ziua sărbătorii

În Biserica Sfântului Mormânt s-a făcut o priveghere de toată noaptea, intrarea făcându-se prin Catedrala Sf. Iacob și Mănăstirea lui Avraam. Slujba a fost oficiată de Preafericitul Părinte al nostru și Patriarh al Ierusalimului Teofil, având drept împreună-slujitori pe ÎPS Mitropolit Isihie al Kapitoliei, Arhiepiscopii Isidor al Hierapolei și Aristovul al Madabei, Părintele Kamarasis, Arhimandritul Nectarie, Părintele Dragoman, Arhimandritul Matei, Arhidiaconul Marcu și Diaconul Patrichie, la slujbă participând Părinții de la Biserică.

La ora 11.00 în dimineața următoare, s-a cântat Doxologia la Biserica Mănăstirii Sfinților Constantin și Elena, cu participarea Părinților de la Mănăstirea Centrală.

După aceea, la Sala de Primire a Patriarhiei, Părintele Secretar General, Arhiepiscopul Aristarh al Constantinei, S-a adresat Preafericitului după cum urmează:

„Preafericirea Voastră, Părinte și Stăpâne,

Pomenirea Sfinților Patruzeci de Mucenici, care au luptat lupta cea bună și au fost încununăți la lacul Sevastia din Pont în timpul domniei lui Licinius în 320, este o sărbătoare pe care o prăznuim la începutul lunii martie și o întărire de putere și speranță pentru continuarea luptei duhovnicești a postului, care se încheie în dreptul port al zilei luminoase a Învierii.

Dacă această sărbătoare este prăznuită astfel de Biserică în ansamblul ei, ea este cinstită în mod special de Maica Bisericii deoarece este legată și de faptul că Preafericirea Voastră poartă numele unuia dintre acești mucenici.

Prin urmare, cinstindu-l în mod special pe Sfântul Mucenic Teofil și pe Preafericirea Voastră, această sărbătoare a fost prăznuită ca Parresia la Biserica Sfântului Mormânt, cu o priveghere de toată noaptea și Doxologia dimineața la Biserica monahală a Sfinților Constantin și Elena, cu participarea Părinților Aghiotafiți, a Consulului General al Greciei la Ierusalim, Domnul Christos Sophianopoulos, și a Reprezentantului Patriarhiei Moscovei la MISSIA, Preacuviosul Arhimandrit Alexandru, în cadrul limitelor capacității noastre de a ne aduna datorită pandemiei COVID-19.

După ce I-am mulțumit Domnului în Biserică și ne-am rugat pentru sănătatea și stabilitatea Preafericirii Voastre, și acum la Sala de Primire a Patriarhiei, vă felicităm pentru ziua Numelui Vostru și vă oferim lauda dreaptă pentru toate faptele bune pe care le-ați îndeplinit spre folosul unității Bisericii lui Hristos în legătura păcii, a Pelerinajului și a drepturilor teritoriale ale Venerabilei noastre Frății Aghiotafite și a învățării turmei noastre cucernice.

În primul rând, în ceea ce privește unitatea Bisericii, Preafericirea Voastră a depus multe eforturi și acțiuni, subliniind continuu nevoia începutului cultivării unui dialog,

pentru a realiza reconcilierea și pacea. Recunoscând această contribuție pentru anul 2018, Patriarhia Moscovei și Sfinția Sa, Patriarhul Alexei II, V-au acordat premiul pentru „activități deosebite în consolidarea unității națiunilor creștine ortodoxe” și „pentru păstrarea și promovarea valorilor creștine în viața societății”, în timpul vizitei pe care ați întreprins-o la Moscova în noiembrie anul trecut, la invitația personală a președintelui Rusiei, domnul Vladimir Putin.

În ceea ce privește lucrările de îmbunătățire spirituală și beneficii ale turmei noastre, merită menționate cooperarea cu autoritățile palestiniene pentru renovarea Bisericii istorice a Sfântului Moise Etiopianul în Comunitatea Rafidia, lângă fântâna lui Iacob, construcția iconostasului cu icoane în Comunitatea Sahnin din districtul Ptolemaida-Acra și activitățile Preafericirii Voastre de fondare a unei Academii Atletice în Karak, Iordania, precum și activitățile locale și internaționale ale Preafericirii Voastre pentru apărarea proprietăților Patriarhiei de la Poarta Jaffa și păstrarea Status-Quo-ului biblic al Vechii Cetăți a Ierusalimului, stabilit din vechime și în plan internațional, spre folosul Frăției noastre, al turmei și al tuturor creștinilor și pelerinilor din Țara Sfântă.

Pentru a reuși în aceste obiective, Preafericirea Voastră a cultivat relații de cooperare bune cu autoritățile politice. În ceea ce privește relația cu Grecia, acest lucru a fost evident prin recente vizite ale Președintelui Republicii elene, domnul Prokopis Pavlopoulos la Patriarhia și la Biserica Sfântului Mormânt, precum și a Ministrului Turismului din Grecia, domnul Haris Theoharous, a Secretarului General al Diplomației Publice a Consulatului și în Probleme Religioase din cadrul Ministerului Afacerilor Externe, domnul Alexandris.

În ceea ce privește relațiile Patriarhiei cu Statul Israel, după cuvintele Evangheliei „dă-i Cezarului ce este al Cezarului și lui Dumnezeu ce este al lui Dumnezeu”,

Preafericirea Voastră l-a primit la Patriarhie pe Noul primar al Ierusalimului și înaintea Întâi-Stătătorilor Bisericii creștine locale, ați menționat problema impozitelor nedrepte asupra proprietăților Bisericii, iar la ceremonia de la Ministerul Turismului din Israel, ați subliniat problema lipsei de apă din Mănăstirile creștine de pe Muntele Tabor. Mai mult decât atât, în cadrul reuniunii anuale de Anul Nou de la Reședința Prezidențială, i-ați solicitat domnului Președinte Rouven Rivlin soluția dreaptă pentru problemele nesoluționate ale proprietăților Patriarhiei de la Poarta Jaffa, și anularea contractelor ilegale semnate cu câțiva ani în urmă.

În ceea ce privește relațiile Patriarhiei cu Iordania, acestea au fost bune, luând în considerare legăturile familiei regale cu Patriarhia, legea iordaniană a Patriarhiei din 1957 și custodia Iordaniei exercitată asupra altarelor creștine și musulmane din Ierusalim.

În cadrul acestor relații, Preafericirea Voastră a fost primită cu căldură în Anul Nou de întreaga primărie a orașului Fhes și Alteța Sa Regală, Regele Iordaniei, Abdullah Ibn-Housein Althani, a găzduit o ceremonie specială pentru Sărbătoarea noastră de Crăciun, la locul botezului de la râului Iordan, și a primit șefii Bisericilor Ortodoxe Autocefale, care au fost oaspeții Patriarhiei noastre la întrunirea frățească de la Amman, pentru începutul dialogului pentru unitatea din Biserica Ortodoxă, cu respectarea „cinstirii Primatului” Patriarhiei Ecumenice și a tuturor privilegiilor sale în tradiția noastră ortodoxă.

Preafericirea Voastră a apărut, de asemenea, și protejat ca pe „lumina ochilor” drepturile Frăției noastre Aghiotafite și ale neamului nostru, de fiecare dată când au fost puse sub semnul îndoielii, așa cum a fost cazul la recentul eveniment de la Sărbătoarea Bobotezei, când armenii au încercat fără succes să împiedice așezarea icoanei ortodoxe la Peștera primitoare de Dumnezeu din Betleem, drept care a fost stabilit prin Status

Quo de mulți ani.

Încurajați de acestea, Părinții Aghiotafiți Vă stau alături într-o luptă comună cinstită pentru protejarea continuă a moștenirii străvechii noastre Patriarhii și a poporului nostru din Țara Sfântă și în sprijinirea turmei noastre greco-ortodoxe vorbitoare de limba arabă, pentru păstrarea identității și dezvoltarea acesteia și creșterea către lucrările binelui comun.

Ridicându-mi paharul pentru a toasta, Preafericirea Voastră, în numele membrilor Sfântului nostru Sinod, și al întregii Frății Aghiotafite, Vă doresc sănătate și stabilitate de nezduncinat încă mulți ani, în rodul și abundența faptelor bune, spre lauda neamului nostru binecuvântat și slava Dumnezeului nostru trinitar. ”

Discursul Arhiepiscopului a fost urmat de discursurile Consulului General al Greciei în Ierusalim, domnul Christos Sophianopoulos, și al reprezentantului Patriarhiei din Moscova, șeful Misiei ruse, Arhimandritul Alexandru.

Preafericirea Sa le-a mulțumit celor prezenți prin următorul discurs:

„Răbdând ceste de aicea vitejește, bucurându-se de cele nădăjduite, unul către altul au grăit. Nu de haină ne dezbrăcăm, ci pe omul cel vechi lepădăm. Iute este iarna, dară dulce este raiul. Cu durere este gheața, dar mai dulce este desfătarea. Deci să nu ne ferim, împreună-ostașilor. Puțin să răbdăm, ca să ne încununăm cu cununi de biruință de la Hristos Dumnezeu și Mântuitorul sufletelor noastre ”, spune Vasile cel Mare în predica sa despre cei patruzeci de mucenici prin gura imnografului Bisericii (Minei 9 martie, Vecernia, primul idiomelon).

Excelența voastră, domnule Consul General al Greciei Christos Sophianopoulos,

Cuvioși Părinți și Frați,

Iubiți frați și surori în Hristos,

„Dumnezeu este viață și lumină și cei din mâinile lui Dumnezeu sunt în viață și lumină” Sfântul Ioan Damaschin spune despre sufletele sfinților, ale celor dreți, după cuvintele biblice: „Dar sufletele celor dreți sunt în mâna lui Dumnezeu și nu le va atinge niciun chin ”(Înțelepciunea lui Solomon 3: 1) și „Scumpă este înaintea Domnului moartea cuvioșilor Lui.”(Psalmul 115: 6).

Într-adevăr, prețioasă în ochii Domnului a fost moartea celor Patruzeci de Sfinți Mucenici cinstiți astăzi și a împreună-mucenicului Teofil, care au mucenicit la lacul Sevastia. Acești sfinți nu s-au temut de amenințările tiranilor și nici nu au răbufnit la asaltul chinurilor, întrucât aveau Crucea lui Hristos drept armă dumnezeiască, după cum spune imnograful Bisericii; rămânem cutremurați înaintea luptelor Sfinților Mucenici, întrucât fiind în trup muritor, i-au învins pe dușmanii fără trup; nu s-au temut de amenințările tiranilor și nici nu au fost intimidați de chinuri; ei au fost într-adevăr vrednici să fie slăviți de Hristos și pentru ca sufletele noastre să primească marea milă.

Sfinții patruzeci de mucenici au fost slăviți cum se cuvine de Hristos, pentru că au căutat slava lui Dumnezeu Tatăl mai degrabă decât a oamenilor, așa cum spune Sfântul Ioan Evanghelistul: „Și Cuvântul S-a făcut trup și S-a sălășluit între noi și am văzut slava Lui, slavă ca a Unuia-Născut din Tatăl, plin de har și de adevăr.” (Ioan 1:14). De dragul Său, cei Patruzeci de soldați au părăsit fiecare armată a lumii și au intrat în martiriul sângelui lor, nepredicându-se pe ei înșiși, ci adevărul mântuitor al lui Hristos, Care a strălucit în inimile lor lumina cunoașterii slavei lui Dumnezeu Tatăl în El (Hristos) (2 Corinteni 4: 6).

Martiriul slavei lui Dumnezeu Tatăl în Fiul Său Unul Născut,

Domnul nostru Iisus Hristos, pe Care toți mucenicii împreună cu cei cinstiți astăzi L-au urmat, este mărturisit și proclamat continuu la locul Pătimirii Sale pe Cruce și al înmormântării de trei zile a Domnului nostru, la Biserica Sfântului Mormânt, unde am sărbătorit Taina Euharistiei, a jertfei fără sânge și L-am lăudat în Doxologie pe Dumnezeu nostru Cel Atotmilostiv.

Părintele purtător de Dumnezeu al Bisericii, Vasile, lăudând mintea neînvinsă a celor patruzeci de mucenici, care s-au lepădat cu bucurie de ultimele haine, ne îndeamnă să le auzim unitatea de credință: „Nu suntem dezbrăcați de hainele noastre, au spus, ci ne lepădăm de omul cel vechi din noi, de cel stricat prin dorințele de trădare. Îți mulțumim Ție Doamne, că alungăm păcatul împreună cu această haină. Din cauza șarpelui ne-am îmbrăcat, dar de dragul lui Hristos ne dezbrăcăm ”.

Pomenirea sfântă a Sfinților Patruzeci de Mucenici ne cheamă, dragi Frați și Surori, în mijlocul Postului Mare, să devenim imitatori ai minții lor asemănătoare cu a lui Hristos, așa cum spune Sfântul Vasile cel Mare: „Căci Dumnezeu este Tatăl lor comun și toată lumea este fratele lor, întrucât nu au fost născuți dintr-un bărbat și o femeie, ci prin adoptarea Duhului, adaptându-se în unitate prin iubire unii cu alții ”.

Puținătatea noastră, care poartă numele de Teofil, împreună-mucenicul Sfinților Mucenici, aduce slavă și mulțumire Sfântului Dumnezeu Trinitar în această Sfântă Sărbătoare, în care „prăznuim mântuirea noastră”, dar și chemarea noastră în această misiune instituțională, și anume a Păstorului Preasfintei Biserici a Ierusalimului, și a Egumenului din Ordinul monahal al Venerabilei noastre Frății Aghiotafite.

Orice virtute și laude sunt datorate Sfinților! Și-au vărsat sângele, pentru Domnul și Mântuitorul nostru Iisus Hristos, Care S-a golit pe Sine Însuși, luând asupra Sa chip de rob; acești sfinți Mucenici ai lui Hristos, luptând pe pământ, au

pășit asupra inamicului și au alungat falsitatea idolilor, de aceea au primit harul pentru a vindeca bolile bolnavilor și, în timp ce sunt încă în viață și după moarte, fac minuni, potrivit imnografului Bisericii care vorbește despre cuvintele Domnului: „Chemând la Sine pe cei doisprezece ucenici ai Săi, le-a dat lor putere asupra duhurilor celor necurate, ca să le scoată și să tămăduiască orice boală și orice neputință” (Mat. 10: 1).

Să ne rugăm, așadar, Sfinților Patruzeci de Mucenici și împreună-mucenicului lor Teofil, care au îndrăzneală în ceruri, pentru ca prin mijlocirile lor și ale pururea Fecioarei Maria, să îl predicăm pe Hristos cel Răstignit, vindecător al sufletelor și trupurilor noastre, și eliberați de epidemia Coronavirus, să putem sărbători Învierea strălucitoare a Domnului nostru Iisus Hristos.

Pentru toate acestea, le dorim tuturor celor care s-au rugat alături de noi, celor prezenți și celor absenți (datorită blocării COVID-19), putere de sus, harul Preasfântului și de Viață-Dătătorului Mormânt, răbdare și toate binecuvântările de la Dumnezeu, exprimând mulțumiri călduroase celor care s-au adresat Nouă, Părintele Secretar General, ÎPS Arhiepiscop Aristarh al Constantinei, care a vorbit în numele Frăției noastre Aghiotafite, Excelenței Sale, Consulul General al Greciei, Domnul Christos Sophianopoulos, Cuviosului Arhimandrit Alexandru, Șeful Misiei Ruse și reprezentant al Sfintei Biserici frățești a Rusiei, care a transmis urări de binecuvântare ale Preafericitului Părinte Patriarh al Moscovei Chiril, și tuturor celorlalți care ne-au fost alături la această sărbătorire.

Sănătate tuturor! ”

Din partea Secretariatului General

<httpv://youtu.be/L3qkmprWiVM>

<httpv://youtu.be/NytGF-j48R0>

SĂRBĂTOAREA SFINȚILOR IOAN ȘI GHEORGHE HOZEVIȚII

Marți, 8/21 ianuarie 2020, Patriarhia a sărbătorit pomenirea Sfinților Ioan și Gheorghe Hozeviții cu o priveghere de toată noaptea la Sfânta lor Mănăstire, situată pe malul stâng al pârâului Horat, pe cursul său înspre Marea Moartă, lângă orașul Ierihon.

Sfinții Cinstiți au contribuit mult la renașterea vieții monastice din această Mănăstire: Ioan a fost episcop al Palestinei în secolul al IV-lea, iar Gheorghe a venit din Cipru și a renovat Mănăstirea din cenușă după incursiunea persană din 614 A.D.

Preafericitul Părinte al nostru și Patriarh al Ierusalimului Teofil a onorat Sărbătoarea prin oficierea Slujbelor, iar Egumenul Mănăstirii, Arhimandritul Constantin, i-a adresat următorul discurs:

Cu cinstitele sudori și sânziurile nevoinței

Cu șuvoaiele lacrimilor și dumnezeieștii umilințe,

Sfinților Hozeviți, cei ce pustia cetate ați făcut-o,

Cu îndrăzneală rugați-vă lui Hristos,

Cu dumnezeiești daruri umplându-ne pe noi.

Preafericite Părinte și Stăpâne, împreună cu cinstita Voastră Sinodie,

Îi prăznuim astăzi pe Sfinții Ctitori ai străvechii Lavre

Hozeva, cei care cu credință au urmat în viața lor toate câte cel între Sfinți Părintele nostru Ioan Gură de Aur le spune la începutul cuvântului său despre umilință și răbdare:

„Vă rog, frații mei, nu numai din cele prezente să credeți în purtarea de grijă a lui Dumnezeu, ci și din cele viitoare. Cele prezente sunt lupta, strădaniile și arena. Cele viitoare însă sunt răsplățile, cununile și premiile. Așa cum luptătorul, atunci când este în arenă, trebuie să lupte în ciuda sudorilor, a prafului și a arșiței puternice, precum și în ciuda ostenelii și a chinurilor, așa și cel drept, aici, în această viață, trebuie să îndure multe și toate să le suporte cu vitejie, dacă voiește să urce la ceruri și să primească acolo răsplata ostenelilor sale.”

Prin sfânta răbdare, despre care Pavel, Apostolul neamurilor, spune: „Suferința aduce răbdare și răbdarea încercare” (Romani 5, 3-4), au învins în lupta împotriva patimilor, au dobândit curăția și nepătimirea, au biruit lumea și secularizarea.

În plus, au vindecat, prin dragostea pentru Hristos pe care din belșug o au avut-o, rănilor semenilor lor, ale împreună-nevoitorilor, ale ucenicilor și ale mulțimilor de închinători. Dragostea pentru Domnul nostru Iisus Hristos, îndreptată către aproapele, fără trudă a slujit și din plin a ușurat nevoile semenilor.

Pe acești eroi ai răbdării, ai nevoinei minunate și negrăite și, mai ales, ai dragostei față de Hristos și față de oameni, îi vom prăznui iar prin sfânta Priveghere.

Preafericite Părinte și Stăpâne,

Bine ați venit!

Slujba de toată noaptea a fost oficiată de Preafericirea Sa, având drept împreună-slujitori pe ÎPS Mitropolit Isihie al Kapitoliei și ÎPS Arhiepiscop Filumen al Pellei, împreună cu arhimandriți și preoți aghiotafiți din alte biserici,

răspunsurile la strană fiind date de psalți dintr-un cor bizantin din Grecia.

Preafericirea Sa a ținut următoarea predică în fața celor prezenți:

„ Căci, câți în Hristos v-ați botezat, în Hristos v-ați îmbrăcat” (Galateni 3:27), ne învață Sfântul Pavel.

Iubiți frați și surori în Hristos,

Sfinți Părinți și cucernici pelerini,

Astăzi Sfânta Mănăstire Hozeva, parte a districtului râului Iordanului, ne-a adunat pe toți pentru a cinsti pomenirea Sfântului nostru Părinte George Hozevitul în Doxologie și Euharistie.

Astăzi Sfânta Mănăstire Hozeva, împreună cu fiii săi drepti și sfinți și, în special, Sfântul nostru Părinte Gheorghe, se bucură cu veselie deoarece cu Sfânta Epifanie a Mântuitorului nostru Iisus Hristos la râul Iordan, omenirea „a fost răscumpărată din întuneric și luminată de lumina cunoașterii dumnezeiești ”.

Părintele nostru Gheorghe a devenit părtaș și participant la această lumină a cunoașterii dumnezeiești, și anume a lui Hristos, prin „nevoințele sale dârze și continui” în pustiuul Hozevei, care face parte din pustia râului Iordan, unde Sfântul Ioan Botezătorul predica zicând: „Pocăiți-vă că s-a apropiat împărăția cerurilor.” (Matei 3: 1-2). „ Eu unul vă botez cu apă spre pocăință, dar Cel ce vine după mine este mai puternic decât mine; Lui nu sunt vrednic să-I duc încălțăminte; Acesta vă va boteza cu Duh Sfânt și cu foc”(Matei 3:11).

Iar Cel care „botează cu Duh Sfânt și cu foc” nu este altul decât Hristos Care – potrivit mărturiei Sfântului Ioan Evanghelistul – „era Lumina cea adevărată care luminează pe

tot omul, care vine în lume" (Ioan 1: 9). Cu alte cuvinte, Hristos este lumina naturală, în timp ce Sfinții au primit lumina prin har, așa cum spune Sfântul Chiril al Alexandriei: „[Hristos] este prin esență Lumina, El nu S-a împărtășit din ea prin har”. Fericitul nostru Părinte Gheorghe s-a făcut părtaș la această lumină prin har, după cum spune imnograful său: „Ridicatu-te-ai către lumina cea neapusă prealăudate, izbăvindu-te de întunericul vieții. Și stai înaintea Atotțiitorului și a luminii celei în trei sori, împreună cu cetele cele de sus, și te îndestulezi de lumina ce se trimite de-acolo, Fericite, și ne luminezi pre noi care te lăudăm pre tine”.

Sfânta noastră Biserică, dragi frați și surori, cinstește și se închină pomenirii Sfinților săi, pentru că strălucesc luminos și luminează cu strălucirea dumnezeiască care a ieșit din ei pe toți cei care au fost botezați în Hristos și s-au îmbrăcat în Hristos, „Unul născut Care din Tatăl S-a născut mai înainte de tot veacul; Lumină din lumină, Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, născut nu făcut, Cel de o ființă cu Tatăl prin care toate s-au făcut.” (Crezul)

Într-adevăr, dragi frați și surori, „Dumnezeu este minunat întru sfinții Săi” (Psalmul 67:36) și „minunate sunt mărturiile Sale” (118, 129) așa cum exclamă psalmistul. Și așa este, pentru că cetele dreptilor și ale sfinților Bisericii noastre sunt cetățenii care au primit vederea slavei lui Dumnezeu în ceruri împreună cu Sfinții Îngeri, așa cum propovăduiește Sfântul Pavel: „cetatea noastră este în ceruri” (Fil. 3:20). Un astfel de cetățean, și anume al cerurilor, a devenit Sfântul nostru Părinte Gheorghe pe care îl sărbătorim astăzi, care a cultivat pustia Iordanului la Hozeva, transformând pietrele sale într-un izvor sfânt al Duhului, din care o mulțime de sfinți, precum Ioan și Ioan cel Nou (din România) s-au adăpat cu băutura sa duhovnicească, așa cum spune Sfântul Pavel; „ pentru că beau din piatra duhovnicească ce îi urma. Iar piatra era Hristos” (1 Corinteni 10: 4).

Sfinții strămoși ai lui Dumnezeu, Ioachim și Ana, au băut și ei din această „piatră duhovnicească ce îi urma” și au născut-o pe Prea Fericită Născătoare și Pururea Fecioară Maria, din care S-a născut Domnul nostru Iisus Hristos, Care a fost botezat de Sfântul Ioan Botezătorul în râul Iordan.

Prin mijlocirea dreptilor Părinților noștri hozeviți purtători de Dumnezeu, și mai ales a Sfântului Gheorghe, suntem chemați să bem din acea „băătură duhovnicească”. Și, împreună cu iconograful, să spunem: „Lumina cea de sineși luminată, cea luminătoare ce luminează pre oameni, Tu fiind Iisuse al meu, în râurile Iordanului botezându-te, cu totul ai strălucit lumina cea de o ființă cu Tatăl. Întru care toată lumea luminându-se, Hristoase, strigând Ție: Bine ești cuvântat Cel Ce Te-ai arătat, Dumnezeul nostru, slavă Ție ”.

Privegherea de toată noaptea a fost urmată de o masă oferită de părintele stareț, Arhimandritul Constantin și de călugării săi.

Din partea Secretariatului-General

<httpv://youtu.be/fsoJxJ-IS9A>

<httpv://youtu.be/ThVB7FxywGA>

HIROTONIREA UNUI DIACON LA PATRIARHIE

Hirotonirea întru diacon a călugărului Simeon Spyropoulos, care a fost recent tuns întru monahism și s-a alăturat Frăției Aghiotafite, a avut loc joi noaptea, 29 noiembrie / 12

decembrie 2019, spre vineri, 30 noiembrie / 13 decembrie, ziua pomenirii Sfântului Apostol Andrei, cel dintâi chemat, la Biserica Sfântului Mormânt. Ierodiaconul Simeon este absolvent al Școlii de Teologie din Atena, protopsaltul corului bizantin al Bisericii Sfântului Mormânt, și profesor la Școala Patriarhală de pe Sfântul Munte al Sionului.

Călugărul Simeon a fost hirotonit de către Preasfințitul Arhiepiscop Metodie al Taborului, care i-a adresat celui hirotonit cuvinte părintești despre semnificația tainei preoției și a gradului de diacon, după cum urmează:

„Preacuvioase Ipodiacone Simeon,

Sfântul Sinod, la ultima sa întâlnire, prezidată de Preafericitul Părinte al nostru și Patriarh al Ierusalimului Teofil III, după dorința voastră voluntară, a decis să vă alăture Frăției Aghiotafite și să vă ridice la treapta diaconiei.

Prin urmare, prin voia Dumnezeuului Celui Atotputernic, cu acordul, grija și purtarea de grijă a Preafericirii Sale, și prin decizia Sfântului Sinod, sunteți astăzi chemat să primiți prima treaptă a preoției, și anume diaconia, prin punerea mâinilor smereniei noastre și prin coborârea Preasfântului și Sărbătorescului Duh, pentru ca din această poziție să slujiți Biserica lui Hristos și pe credincioșii ei, din locul vostru ca membru al străvechii noastre Frății Aghiotafite.

Aceasta este o mare onoare pentru dumneavoastră, așa cum este pentru fiecare membru al Frăției, dar nu doar aceasta, chiar mai mari sunt responsabilitățile care decurg din această poziție; sunteți chemat să vă lepădați de lume și toate lucrurile lumești, pentru a putea deveni un slujitor al slujitorilor Tainelor Bisericii lui Hristos, și anume al episcopilor și al preoților, după poruncile apostolilor.

Pe parcursul vieții sale, omul are foarte puține zile în care trăiește fericirea, iar una dintre aceste zile pentru tine,

sigur este astăzi. Se spune că poziția pe care o deține nu îl scoate în evidență pe om, ci dimpotrivă, omul evidențiază poziția. Prin aceasta, vreau să spun că vei eșua în viață dacă nu crezi și nu slujești corect și conștient Celui Căruia ți-ai dedicat viața și dacă Îl slujești frivol.

Dimpotrivă, vei progresa și mai ales, vei fi iubit și respectat de toți, dacă vei crede și vei mărturisi că Iisus Hristos este Fiul Dumnezeului Celui Viu și dacă te vei respecta în primul rând pe tine și slujirea pe care ți-o iei pe umeri, împreună cu Cel pe Care Îl vei sluji.

Sfinții Grigorie de Nyssa și Evagrie spun că „ești teolog dacă te rogi în adevăr și dacă te rogi în adevăr, ești teolog”, ceea ce înseamnă că devenim teologi drepți și în adevăr doar atunci când ne rugăm corect, spre folosul nostru și al celorlalți; desigur, atunci suntem teologi corecți și adevărați.

Vedeți, iubiților, ce mare importantă atribuie Sfinții Părinți modului corect de rugăciune, altfel ne străduim în zadar și cei care ne ascultă nu au folos, așa că ar trebui să încerci să fii desăvârșit, atât cât se poate, ireproșabil și sfânt prin Har, înaintea Dumnezeului tău, să mergi pe calea poruncilor Sale în toate zilele vieții tale, să devii albină care adună ceea ce este mai bun și mai dulce și respinge orice este dăunător.

Sfântul Pavel, Apostolul Neamurilor, spune: „Iar când se luptă cineva, la jocuri, nu ia cununa, dacă nu s-a luptat după regulile jocului” (2 Tim. 2: 5), prin urmare, viața noastră, atât a clerului, cât și a laicilor, este o luptă înflăcărată de săgețile intermitente ale diavolului, pentru a reuși în scopul urmărit, acela al mântuirii sufletelor noastre.

Cu siguranță te vei confrunța cu dificultăți; nu tresări și nu te abate; cu ochii trupești și ochii sufletului, uită-te spre înfricoșătoarea Golgota și privește dragostea răstignită,

Domnul nostru Iisus Hristos, și atunci îți vei da seama din ce motiv au pus o coroană de spini pe capul Lui, dar prin jertfa Sa pe Cruce, prin înmormântarea Sa de trei zile și, în sfârșit, prin Învierea Sa din morți, a fost îndreptățit și a reușit să-i rușineze pe cei care L-au răstignit și acuzat.

Preacuvioase Ipodiacone Simeon,

Ca aghiotafit și păzitor al Sfintelor Locuri care au fost sfințite de Nașterea în trup, învățătura, Răstignirea și Învierea Domnului nostru, a Dumnezeuului și Mântuitorului Iisus Hristos, ești chemat să fii depozitar al Sfintei Consemnări în această cetate a Creștinismului, pe ale cărei metereze trebuie să veghezi nedormit și gata pentru orice jertfă, pentru a o transmite generației următoare intactă, neschimbată și nealterată.

Stând în fața ușilor acestui Sfânt Altar, înainte de a primi această minunată slujire și puterile cerești, care, după Sfântul Pavel, „nu [sunt] nici de la cel care voiește, nici de la cel ce aleargă, ci de la Dumnezeu care miluiește” (Romani 9:16), îngenunchează în smerenie și roagă-L pe Dumnezeu Atotputernicul, singurul care poate ierta păcatele, ca să se uite cu blândețe la slăbiciunile tale și să trimită Duhul Său cel Sfânt, la fel ca în ziua de Rusalii, peste tine, smeritul Său slujitor.

Cinstește-ți întotdeauna părinții trupești, care îți stau alături la acest ceas și cu siguranță se roagă pentru tine și se bucură de fericirea și promovarea ta. Cinstește-ți rudele, profesorii, prietenii și dacă ai, dușmanii. Cinstește-l pe Părintele nostru și Patriarhul Teofil al III-lea, de la Care ai primit multă dragoste, ca și de la Frăția noastră Aghiotafită.

Și acum a sosit timpul, ca să ieși cu inima curată și cu duh smerit, pentru a primi harul Preasfântului și Sărbătoreșcului Duh prin punerea mâinilor puținătății noastre; prin urmare,

intrați în Sfânta Sfintelor, în Preasfântul și Dătătorul de Viață Mormânt al Domnului și Dumnezeuului și Mântuitorului nostru Iisus Hristos, din care țâșnește Lumina Vieții.

Prin urmare, bucurându-te, intră în bucuria Domnului tău.

30-11-2019, Sărbătoarea Sfântului Apostol Andrei cel întâi-chemat ”.

Hirotonia s-a făcut cu invocarea harului dumnezeiesc prin punerea mâinilor Arhiepiscopului.

Apoi Arhiepiscopul a strigat „Axios”, iar Părinții Aghiotafiți, elevii Școlii de pe Sion, Monahi și Monahii, împreună cu familia și prietenii săi, care l-au onorat pe cel hirotonit cu prezența, au exclamat și ei „Axios, Axios”.

După Sfânta Liturghie, cel hirotonit a oferit o agapă arhiepiscopului care l-a hirotonit și tuturor celor care l-au onorat cu prezența la Biroul Părintelui Schevofilax, ÎPS Arhiepiscop Isidor de Hierapolis.

În dimineața următoare, hirotonitul a venit la Patriarhie, I-a mulțumit Preafericitului și a primit binecuvântarea Sa.

Din partea Secretariatului-General

<httpv://youtu.be/wNguFd1YBTA>

**A PAISPREZECEA ANIVERSARE A
ÎNTRONĂRII PREAFERICITULUI**

PATRIARH TEOFIL AL IERUSALIMULUI

Vineri, 9/22 noiembrie 2019, în jurul orei 10.30, a avut loc Doxologia în Biserica Învierii cu ocazia celei de a 14-a aniversări a alegerii și întronării Preafericitului Patriarh Teofil al Ierusalimului.

Slujba Doxologiei a fost condusă de Preafericirea Sa împreună cu care au slujit Arhieriei și Ieromonahi Aghiotafiți, preoți arabi, diaconi și monahi din tot cuprinsul Patriarhiei. A fost prezent Consulul General al Greciei la Ierusalim, domnul Hristos Sofianopuolos, și au luat parte credincioși din Ierusalim și din alte comunități de credincioși arabi, precum și pelerini.

După Doxologie, în sunetul clopotelor Bisericii Învierii, Sinodia Patriarhală a urcat la Patriarhie.

Aici Preasfințitul Aristarh Arhiepiscopul Constantinei și Secretar General, a adresat un discurs Preafericitului:

Preafericite Părinte și Stăpâne,

Se bucură cu bucurie mare și se veselește astăzi Maica Bisericii de acest eveniment foarte însemnat și plin de bucurie al alegerii și întronării Preafericirii Voastre pe slăvitul Tron al Sfântului Iacov Ruda Domnului, primul Ierarh al Ierusalimului.

Acest eveniment a avut loc în urma luptelor pline de devotament ale Frăției Aghiotafite pentru păstrarea status-quo-ului Sfintelor Locuri și, mai ales, al Cetății Vechi a Ierusalimului, status quo care a fost subminat de unele înțelegeri ilegale ce urmăreau ipotecarea și vânzarea averii ei, de o neprețuită valoare. Pentru aceste strădanii, în urmă cu 14 ani, în 2005, Frăția, prin votul comun și unanim al

Sfântului Sinod care o reprezintă, „a pus în sfeșnic”, adică V-a ales pe Preafericirea Voastră ca vrednic Arhipăstor și cârmaci al corabiei străvechii Biserici a Ierusalimului. Alegerea și Întronarea Preafericirii Voastre la care au participat toate Bisericile Ortodoxe ale lui Dumnezeu și au fost recunoscute de guvernele locale, a risipit năpasta, care a zguduit, dar nu a scufundat corabia Bisericii Ierusalimului, și a întărit încheieturile trupului tainic al ei întru legătura păcii.

Așadar, potrivit cu vrednicia acestui eveniment, am prăznuit astăzi prin Doxologie de mulțumire, cu participarea a numeroși monahi, clerici și credincioși în Preasfânta Biserică a Învierii. Acum, în această sală istorică a Patriarhiei, adresăm Preafericirii Voastre cuvenita laudă pentru toate cele „cinstite, drepte și cuviincioase” ce le-ați săvârșit pentru Sfintele Locuri de închinare, pentru Obște și pentru cei pe care îi păstoriți.

Mai ales, în ceea ce privește Locurile de închinare, Preafericirea Voastră, cu vreme și fără vreme, prin cuvânt și faptă, cu orice prilej, ați subliniat faptul că acestea constituie deosebita binecuvântare, semnul caracteristic și privilegiul incontestabil al Bisericii Ierusalimului, ca locuri ale arătării lui Hristos Dumnezeu. De aceea misiunea Obștii este a le păstra și a le sluji ca spații liturgice vii spre povățuirea și sfințirea pelerinilor bine-credincioși care în număr mare vin să le viziteze. Aceste Sfinte Locuri, care sunt o moștenire nu numai a Obștii, ci și a neamului nostru, au fost restaurate, precum Edicula Sfântului Mormânt, acoperișul Bisericii din Betleem, și Sfânta Mănăstire a Cinstitului Înaintemergător de la Iordan. De asemenea urmează a se restaura Peștera din Betleem, care L-a primit pe Dumnezeu.

Cu dârzenie au fost apărate de uneltiri drepturile noastre, precum dreptul prezenței unui al doilea paznic al nostru înăuntrul Ediculei Sfântului Mormânt pentru primirea

Comunității copte și siriene după Sfânta Liturghie din noaptea Învierii și dreptul nostru de a Înălța Sfânta Cruce în locul unde a fost găsită, în ciuda împotrivirilor armenilor.

Interesul viu al Preafericirii Voastre față de credincioșii greco-ortodocși vorbitori de limba arabă și urmărirea atentă a problemelor care îi privesc s-a arătat și în această perioadă prin însemnata contribuție financiară a Patriarhiei adusă pentru finalizarea Bisericii Nașterii Maicii Domnului a Comunității Sahnin, căreia i-a fost oferit un iconostas pictat și sculptat în lemn, lucrat în Cipru, precum și prin ajutorul acordat Bisericii Sfinților Constantin și Elena a Comunității Kufr Smea din regiunea Akkra, Bisericii de curând sfințite a Cuviosului Sava cel Sfințit din Comunitatea Iafat Nasra de lângă Nazaret și Bisericii Sfântului Moise Etioopianul a Comunității Neapoli din Samaria.

În ceea ce privește relația cu celelalte Biserici Ortodoxe surori, Preafericirea Voastră a depus numeroase eforturi pentru a păstra conlucrarea și unitatea în Hristos, la care îndeamnă tradiția Bisericii noastre Ortodoxe, promovând dialogul cu înțelegere și moderație, ca mijloc de rezolvare a problemelor inter-ortodoxe ce se ivesc în orice vreme. Respectând această poziție, Biserica Ortodoxă soră a Rusiei v-a înmănat distincția „pentru deosebita contribuție la consolidarea unității popoarelor Ortodoxe, întărirea și promovarea valorilor creștine, în comuniune cu Patriarhul Alexie al II-lea în anul 2018”, cu ocazia vizitei în Moscova care a avut loc ieri, în cadrul căreia v-ați întâlnit cu Excelența sa Președintele Rusiei domnul Putin căruia i-ați cerut sprijinul pentru creștinii din Țara Sfântă și Orientul Mijlociu.

Fără îndoială, epicentrul strădaniilor și lucrărilor Preafericirii Voastre a fost, încă de la început, păstrarea, cu orice chip, a status-quo-ului Vechii Cetăți a Ierusalimului, care își are temeliile în Sfânta Scriptură și este recunoscut la nivel internațional. Acest status quo este

încălcat și schimbat în cazul în care sunt considerate valide convențiile lipsite de transparență și dreptate și pricinuitoare de pagube economice, cu privire la închirierea pe termen îndelungat a hotelurilor de la poarta lui David care sunt proprietate a Patriarhiei. Pentru anularea acestor convenții Preafericirea Voastră ați lucrat intens spre sensibilizarea și mobilizarea unor persoane și organizații influente atât în străinătate cât și aici. Vrednic de pomenire este evenimentul care a avut loc în luna iulie a acestui an la inițiativa Preafericirii Voastre și anume organizarea de către Patriarhia noastră a unui marș al păcii la care au luat parte toate Bisericile locale. Acest marș s-a oprit la Poarta lui David în fața hotelurilor Imperial și Petra și s-a făcut rugăciune citindu-se mesajul care de acolo s-a răspândit la nivel internațional și prin care se cerea păstrarea Porții lui David, care de-a lungul veacurilor a fost folosită ca acces către sediile Bisericilor aflate în Vechea Cetate, precum și drept cale de trecere a pelerinilor creștini către Sfântul Mormânt.

Încurajați de aceste reușite, Preafericite Patriarh, și sincer bucurându-ne împreună cu Preafericirea Voastră, noi, Părinții Aghiotafiți, vă suntem alături în această luptă pentru izbânda, cu ajutorul lui Dumnezeu, a tuturor inițiativelor pe care le-ați luat și pentru realizarea tuturor proiectelor Voastre spre binele Obștii noastre și al Sfintei Biserici a Sionului.

Ridicând paharul, Preafericite, în numele Sfântului Sinod și a celorlalți Părinți Aghiotafiți, Vă urez ani cât mai mulți, cu sănătate, bucurie, pace și bună stare plini de putere și întărire de la Dumnezeu, pentru ca mereu să sporiți și să îmbogățiți misiunea patriarhală ce Vi s-a încredințat de către dumnezeiasca Pronie spre folosul și lauda neamului binecuvântat al elino-ortodocșilor și spre slava Dumnezeului nostru cel în Treime mărit.

De asemenea, au ținut cuvântări Consulul General al Greciei,

domnul Hristos Sofianopulos, și reprezentanți ai Bisericilor Ortodoxe, ai Patriarhiei Moscovei și ai Patriarhiei României.

Acestora Preafericitul le-a răspuns prin această cuvântare:

Excelența Voastră Domnule Consul General al Greciei,

Cinstiți și Sfințiți Părinți și Frați,

Iubiți credincioși,

Evlavioși pelerini,

„Binecuvântat fie Dumnezeu și Tatăl Domului nostru Iisus Hristos Cel Ce, întru Hristos, ne-a binecuvântat pe noi, în ceruri, cu toată binecuvântarea duhovnicească” (Efeseni 1, 3).

Biserica descoperită în locul „odihnei” (cf. Psalmul 131, 14) și „locuinței” (cf. Psalmul 131, 16) lui Dumnezeu Cuvântul Cel Ce S-a întrupat și S-a făcut om, adică Sfânta noastră Biserică a Ierusalimului, se bucură astăzi la plinirea a paisprezece ani de slujire și ocârmuire a Smereniei Noastre de la luarea sorțului acestei slujiri (cf. Fapte 1, 15) a Tronului apostolic și patriarhal al Sfântului Iacov Ruda Domnului și primul Ierarh al Ierusalimului.

Acest eveniment sfânt și bisericesc are o deosebită și esențială însemnătate pentru trupul tainic al lui Hristos care rămâne în veci, adică Biserica, pe de o parte, și poporul care se află în lume, pe de altă parte. Trebuie menționat că mădularele credincioase ale Bisericii, potrivit dumnezeiescului Pavel, sunt numite „împreună cetățeni cu sfinții și casnici ai lui Dumnezeu” (Efeseni 2, 19) și „pe pământ petrec, dar în cer locuiesc”, potrivit Epistolei lui Diognet (EPE, vol II, p. 253).

De aceea am venit în Preasfânta Biserică a Învierii, însoțiți de cinstiții membrii ai Obștii noastre Aghiotafite, unde am înălțat Doxologie de mulțumire către Dumnezeu Cel în Sfânta Treime slăvit „prin Iisus Hristos Căruia Îi este slava și

stăpânirea în vecii vecilor” (1 Petru 4, 11).

Aniversarea de astăzi a paisprezece ani de la întronare nu se referă la nevrednicia noastră, ci la Biserica întemeiată pe sângele izbăvitor al Mântuitorului nostru Hristos. „Nimeni nu poate pune altă temelie, decât cea pusă, care este Iisus Hristos” (1 Corinteni 3, 11), după cum propovăduiește Sfântul Pavel. Potrivit Sfântului Ignatie al Antiohiei, tronul „apostolic” și „episcopal” al Bisericii constituie un loc al lui Dumnezeu: „Întâi-stătătorii Episcopi în locul lui Dumnezeu și preoții în locul adunării Apostolilor și ai diaconilor... cărora li s-a încredințat slujirea lui Iisus Hristos” (Epistola către Magnezieni 6).

Slujirea noastră patriarhală, monahală și pastorală de până acum pe tronul arhieresc și apostolic al Sfântului Iacov Ruda Domnului, adică al Bisericii Sionului, a avut un singur scop: păstrarea tezaurului credinței sănătoase predate de Apostoli, învățarea dreaptă a cuvântului adevărului și, mai ales, grija pentru turma creștinilor încredințată nouă, potrivit învățăturii înțeleptului Pavel care zice: „Și El a dat pe unii apostoli, pe alții prooroci, pe alții evangheliști, pe alții păstori și învățători, spre desăvârșirea sfinților, la lucrul slujirii, la zidirea trupului lui Hristos” (Efeseni 4, 11-12).

Pe de altă parte, scopul nostru a fost păstrarea Sfintelor Locuri, ca locuri ale slujbei cuvântătoare unde sute de pelerini din toate colțurile lumii vin să se odihnească duhovnicește, ascultând de Psalmistul care spune: „În ce chip dorește cerul izvoarele apelor, așa Te dorește sufletul meu pe Tine, Dumnezeule. Însetat-a sufletul meu de Dumnezeul cel viu” (Psalmul 41, 1-2).

Este de prisos a spune că paza Sfintelor Locuri, a privilegiilor imprescriptibile și a drepturilor de stăpânire ale neamului drept credincios și împărătesc al Creștinilor Elini-Ortodocși, constituie o datorie sfântă a misiunii sale ab antiquo în Țara Sfântă. De aceea sunt depuse toate

eforturile posibile la nivel politic, diplomatic, local și internațional, ca să fie respectat regimul inter-cultural și inter-religios, stabilit în urma unor convenții internaționale, care privește atât Sfintele Locuri ce țin de Sfânta Scriptură, cât și Sfânta Cetate a Ierusalimului, care constituie în sine un loc de închinare pentru întreaga lume.

De asemenea, ascultând de îndemnul Lui Pavel cel de Dumnezeu insuflat: „Silindu-vă să păziți unitatea Duhului, întru legătura păcii” (Efeseni 4, 3), nu am irosit niciun efort pentru a lucra cu toată smerenia spre a păzi unitatea Bisericii Ortodoxe, Una Sfântă Sobornicească și Apostolească, „păstrând taina credinței în cuget curat” (1 Timotei 3, 9).

Spunem aceasta pentru că Ierusalimul și, prin urmare, Biserica Ierusalimului, fiind cea dintâi născută și izvorul nesecat al sângelui dreptății cel din Răstignire, al păcii și al vieții fără de moarte, adică al lui Hristos, constituie punctul de referință al împăcării noastre a tuturor, după cum propovăduiește Apostolul Pavel: „Căci dacă, pe când eram vrăjmași, ne-am împăcat cu Dumnezeu, prin moartea Fiului Său, cu atât mai mult, împăcați fiind, ne vom mântui prin viața Lui” (Romani 5, 10).

Această Aniversare a paisprezece ani de la întronare a Smereniei Noastre ne cheamă „nu spre lauda celor făptuite de noi, ci spre lauda în Hristos”. „Căci lauda noastră aceasta este: mărturia conștiinței noastre” (2 Corinteni 1, 1). Această mărturie a conștiinței noastre invocând-o, să nu încetăm a făptui lucrarea cea bună în via lui Dumnezeu și a Mântuitorului nostru Iisus Hristos, adică în Biserica Lui, ascultând cuvintele Domnului: „Așa să lumineze lumina voastră înaintea oamenilor, așa încât să vadă faptele voastre cele bune și să slăvească pe Tatăl vostru Cel din ceruri” (Matei 5, 16).

Pentru buna-vestire a acestei mărturii a luminii lui Hristos și a slavei lui Dumnezeu Tatăl, care se revarsă din sângele

apostolic și mucenicesc al tronului arhieresc al Sfântului Iacov Ruda Domului, avem împreună-mărturisitori și împreună-lucrători cu noi pe cinstiții și iubiții noștri Părinți și Frați Aghiotafiți, Arhierei, Ieromonahi, Diaconi și Monahi care s-au dedicat cu sufletul și cu trupul acestei sfinte misiuni a noastre.

Să-L rugăm, dar, pe Dumnezeu, Părintele luminilor și al adevărului, „să îndrepte pașii noștri spre lucrarea poruncilor Sale”, pentru rugăciunile Preabinecuvântatei Stăpânei noastre Născătoarea de Dumnezeu și pururea Fecioara Maria și ale celui între Sfinți Părintele nostru Nectarie al Pentapolei. Harul Preasfântului și de Viață primitorului Mormânt al Celui înviat din morți, Mântuitorul nostru Iisus Hristos, să ne întărească pe toți spre slujirea Sfintelor Locuri, precum și spre păstorirea turmei noastre Creștine bine-credincioase.

De asemenea, cerem putere de sus, harul Sfântului Mormânt, răbdare și toată binecuvântarea de la Dumnezeu pentru toți cei care s-au rugat împreună cu Noi și au cinstit prin prezența lor această Aniversare a Întronării. Adresăm calde mulțumiri celor care ne-au ținut cuvântări: Preasfințitul Aristarh, Arhiepiscop al Constantinei și Secretar General, care a vorbit în numele membrilor Sfântului Sinod și al Frăției noastre Aghiotafite, Excelența Sa domnul Hristos Sofianopoulos, Consulul Greciei, Preacuviosul Arhimandrit Dometian, reprezentat al Sfintei Biserici surori a Rusiei, care Ne-a transmis urările Preafericitului Patriarh Chiril al Moscovei, Preacuviosul Arhimandrit Teofil, reprezentat al Sfintei Biserici surori a României, care Ne-a transmis urările Preafericitului Patriarh Daniil al României, Preasfințitul Mitropolit al Nazaretului Chiriac, care a vorbit în numele credincioșilor Noștri din Nazaret, Preasfințitul Arhiepiscop Damaschin al Ioppei, care a vorbit în numele credincioșilor Noștri din Ioppe, Preacucernicul părinte Haralambie Badur, care a vorbit în numele Bisericii Sfântului Iacov, Preacuviosul Arhimandrit Artemie și Părinții Alexandru și

Igor, care au vorbit în numele comunității ruse din Ber-Şeba de curând înființate, Preasfințitul Arhiepiscop Hristofor al Kiriakupolei, care a vorbit în numele credincioșilor Noștri din Iordania și în numele cinstitului Guvern al Regatului Hasimit al Iordaniei, preastimatul domn Ode Kauas, Director General al Epitropiei pentru Studii din Palestina, Preacucernicul Părinte Bulos, care a vorbit în numele Comunității din Bet Jala, și prea iubitul Părinte Iconom Sava, care a vorbit în numele Comunității din Satul Păstorilor, stimații domni Abu Aeta și Iusef Nasser, și toți cei care au luat parte la această aniversare a Întronării din acest an.

În sănătatea voastră a tuturor !

Din partea Secretariatului General